

BIBLE ČESKÁ

(Podlahova bible)

Překlad SZ: Dr. Jan Hejčl

Překlad NZ: Dr. Jan Lad. Sýkora

Redigoval: Dr. Antonín Podlaha

SZ převzat z velkého vydání z r. 1917 s malými úpravami (a přihlédnutím k pozdějšímu „lidovému vydání“) textu (jedná se především o doplnění chybějících čárek, párových uvozovek... změn výrazů jako „na pravo“ na „napravo“). Jedinou zásadní úpravou je doplnění záporu v Sir 37,12, kde evidentně chybí.

NZ má prakticky jen doplněno několik chybějících čárek. Zásadnějšími úpravami zde jsou 2Pt 2,8 kde je doplněn zjevně chybějící zápor u „šlechetnými“, v Jak 2,26, kde v originále zjevně chybí kroužek nad „u“ u slova skutků, ve Flp 1,18 je původní „?“ nahrazen „!“ (dle Hejčlovy opravy z r. 1946).

E-Version: Antonín Čížek

© Antonín Čížek, 2015

Obsah

Obsah.....	3
Starý zákon.....	4
Píseň písní.....	6
Pís 1.....	6
Pís 2.....	7
Pís 3.....	9
Pís 4.....	11
Pís 5.....	13
Pís 6.....	16
Pís 7.....	17
Pís 8.....	19
Menašeho modlitba.....	21
Men 1.....	21
Nový zákon.....	23
Marek.....	25
Mar 1.....	25
Mar 2.....	27
Mar 3.....	29
Mar 4.....	31
Mar 5.....	34
Mar 6.....	36
Mar 7.....	40
Mar 8.....	42
Mar 9.....	45
Mar 10.....	47
Mar 11.....	51
Mar 12.....	53
Mar 13.....	56
Mar 14.....	58
Mar 15.....	62
Mar 16.....	65

Starý zákon

DLE OBECNÉHO ZNĚNÍ LATINSKÉHO SE STÁLÝM
KRITICKÝM ZŘETELEM K PŮVODNÍM TEXTŮM
PŘELOŽIL, UVOD PŘEDESLAL A VÝKLADEM
PROVÁZÍ

DR. JAN HEJČL

REDIGOVAL

DR. ANTONÍN PODLAHA

SE SCHVÁLENÍM NEJDŮSTOJNĚJŠÍHO KNÍŽ.
ARCIB. ORDINARIATU

V PRAZE

V Praze 1917

Nákladem „Dědictví sv. Jana Nepomuckého“ – tiskem
Cyrillomethodějské knihtiskárny V. Kotrba

NIHIL OBSTAT

(pro původní vydání)

Pragae, 20. Novembris 1913.

Dr. Antonius Podlaha,

ensor.

IMPRIMATUR

(pro původní vydání)

Pragae, 24. Novembris 1913.

Dr. Joannes Sedlák,

vicarius generalis.

N. E. 15.843.

Píseň písní

Pís 1

Počátky lásky (1,1–2,7)

Nevěstina milostná touha dochází ohlasu (1,1–7). – Milostný rozhovor ženicha s nevěstou splňuje zatím její touhu (1,8–2,3b). – Rozkoš nevěstina z přítomnosti ženichovy (2,3c–7).

1 (Nevěsta.) Ó bys mne políbil polibkem úst svých!

Jsouť lepší prsa tvá než víno,

2 voní nejlepšími mastmi.

Olej rozlitý je tvé jméno,

pročež milují tě děvy.

3 Veď mě za sebou! Poběžíme

[po vůni tvých mastí.]

Uved' mě, králi, do svých pokojů,

budeme z tebe se veselit, plesat,

chválit víc tvá prsa než víno;

po zásluze milují tě.

4 (Nevěsta:) Jsem sice hnědá, ale krásná,

dcery jerusalemské,

jako stany Kedařanů,

jak plachty Šalomounovy.

5 Nehleďte na mne, že jsem snědá,

slunce mne opálilo:

synové matky mé proti mně brojící

učinili mě strážnou svých vinic,

vinice své jsem dbát nemohla.

6 (Nevěsta:) Pověz mi ty, ježž miluje duše má,

kde pásáš, a kde si v poledne hovíváš,
aby mi nebylo potulovat se
po stádech tvých druhů.

7 (Ženich.) Nevíš-li, ženo nejkrásnější,
vyjdi, kráčeji po stopách stád
a pas své kozičky u stanů pastýřů.

8 (Ženich:) K spřežení faraonových vozů
přirovnal bych tě, má přítelko.

9 Krásné jsou tvé líce v řetízcích,
hrdlo tvé ve stužkách perel.

10 Řetízků zlatých dáme ti nadělat,
prokládaných stříbrem.

11 (Nevěsta:) Pokud král u stola odpočívá,
nard můj vydává vůni svou.

12 Milý můj jest mi myrrhovou kytíčkou
na prsou spočívající.

13 Milý můj jest mi cyprovým hroznem
(vyrostlým) v engaddských vinicích.

14 (Ženich:) Jak jsi krásná, přítelko má,
jak jsi krásná! Oči tvé holoubci.

15 (Nevěsta:) Jak jsi krásný, milý můj, rozkošný!
Lůžko naše je z květů.

16 (Ženich:) Trámy našeho paláce jsou cedry,
(a) naše stropy jsou cypřiše.

Pís 2

1 (Nevěsta:) Jsem (jen) kvítko na lučině,
lilie v údolí jsem.

2 (Ženich:) Jako lilie mezi trním

tak jest má přítelka mezi děvami.

3 (Nevěsta:) Jak jabloň mezi stromovým planým
tak jest milý můj mezi mládenci.

(Nevěsta:) Ve stínu jeho, jak prahla jsem, sedím,
ovoce jeho mi lahodí v hrdlu.

4 Uvedl mne do sklepa vinného,
učí mne okoušet lásku.

5 Hrozny mě posilte, jablky osvěžte,
neboť láskou hynu!

6 Levice jeho pod mou hlavou,
pravice jeho mne objímá.

7 Zaklínám vás, dcery jerusalemské,
při srnách, při laních plachých,
nebud'te, nerušte mé lásky,
dokud sama nechce!

Dvě návštěvy snoubenců (2,8–17; 3,1–5)

Ženich přichází k nevěstě a vyzývá ji, aby s ním šla do jarní přírody (2,8–13). Nevěsta dává si říci. Oba vycházejí zpívající (2,14–17). Po této schůzce a procházce osamělá nevěsta v noci touží a sní o tom, jak by mohla dojíti si pro ženicha a přivésti si ho do rodného svého domku (3,1–5).

8 (Nevěsta:) Slyš, můj miláček!

Hle, on přichází!

Skáče po horách,
přebíhá pahorky.

9 Podoben milý můj
srně neb jelínku.

Hle, on stojí (už)

za zdí naší.

Hledí oknem,
dívá se mřížkou.

10 Aj, můj milý
mluví ke mně:

„Povstaň, pospěš,
přítelko moje,
holubice má.
krásko má, vyjdi!

11 Minula zima již,
déšť přestal, odešel.

12 Květ vidět u nás,
čas přišel ořezu.

Hrdličku slyšet
v zemi naší;

13 fik lije v raničky,
květ vinic voní.

Povstaň, má přítelko,
krásko má, vyjdi!

14 Holubičko má
v roklicích hory,
v trhlínách skály,
ukaž mi tvář svou!

Ať zní hlas tvůj
sluchu mému!
Jeť hlas tvůj sladký,
a tvář tvá spanilá.“

15 (Nevěsta:) Lišky nám zlapejte,
maličké lišky;
ničit' nám vinice,
vinice v květu již!

16 (Nevěsta:) Můj milý můj jest
a já jsem jeho,
toho, jenž kochá se,
kde plno lilií.

17 Až den ochladne,
až se stín nachýlí,
vrat' se zas, učin' jak
srna, můj milý,
jako jelínek
na horách vonících.

Pís 3

1 (Nevěsta:) Na lůžku v nočních chvílích jsem hledala
toho, ježž miluje duše moje;
hledala jsem ho, ale nenašla.

2 „Vstanu tedy, bych schodila město,
po náměstích, ulicích hledala
toho, ježž miluje duše moje...
Hledala jsem ho, ale nenašla.

3 Našli mě ponocní, hlídači města.
„Zřeli jste toho, ježž miluje duše má?“

4 Sotva jsem od nich poodešla,
našla jsem toho, ježž miluje duše má.
Chopila jsem jej a nepustila,
až jsem ho zavedla do domu matky své,
do pokoje rodičky své.

5 Zaklínám vás, dcery jerusalemské,
při srnách, při laních plachých,
nebud'te, nerušte mé lásky,
dokud sama nechce!

Nevěstin a ženichův svatební průvod jdou proti sobě (3,6–11)

6 (Lid:) Co je to, co stoupá z pouště
jako sloupec dýmu
z vonného kadidla, myrrhy i prášku
všech druhů voňavkářových?

7 Hle, je to přenosné lůžko
(krále) Šalomouna;
šedesát reků je obstupuje,
junáků israelských.

8 Všichni ti jsou ozbrojeni,
vycvičení v boji,
každý na svých bedrech meč má
pro noční nebezpečí.

9 (Lid:) Přenosný trůn si dal zhotovit Šalomoun
král z dřeva libanského:

10 sloupky jeho dal udělat ze stříbra,
opěradlo ze zlata,
sedadlo ze šarlatu,
vnitřek jeho vyložil darem
lásky dcer jerusalemských.

11 Vyjděte, pohled'te, dcery síónské,
na krále Šalomouna
v koruně, kterou mu vložila matka
na skráň v den jeho zasnubu,

v den, kdy mu srdce plesá.

Pís 4

Ženich opěvuje přednosti nevěstiny (4,1–5,1)

1 (Ženich:) Jak jsi krásná, přítelko má,
jak jsi krásná!

Oči tvé jsou jako holoubci, a co
krom toho pod závojem!
Vlas tvůj jak stáda koz, jež valí se
s výšin Galaadu.

2 Chrup tvůj jak stádo střižných ovec,
které z plavidla vyšly;
dvě a dvě jak dvojčata jehňat,
žádná bez blížanky.

3 Jak stužka šarlatová rty tvé,
a tvá ústa jsou libá.
Jak puklé jablko líce tvé, a co
krom toho pod závojem!

4 Jako věž Davidova tvé hrdlo,
(věž) s obrannými pásy;
na tisíc s ní visí štítů,
vše to puklíře junáků.

5 Prsy tvoje jako dvě mlád'ata,
dvojčata srní, jež pasou se v lilích.

6 Až den ochladne,
až se stín nachýlí,
vyjdu si k myrrhové hoře,
k pahorku kadidlovému.

7 Všecka jsi krásná, má přítelko,
poskvrný na tobě není.

8 Sestup, nevěsto, s Libanonu,
sestup s Libanonu, sejdi;
opušť vrcholek Amanu,
vrch Saniru a Hermonu,
kde mají brlohy lvice,
pohoří, kde jsou panterí!

9 Ranilas srdce mé,
sestro má, nevěsto,
ranilas srdce mé
jedním z tvých očí,
jedním vlasem
šíje svojí.

10 Jak pěkné prsy tvé,
sestro má, nevěsto,
sladčí jsou prsy tvé
nežli víno.

Vůně tvých mastí jest
nad všecky voňavky.

11 Čistým medem rty
kanou ti, nevěsto,
med a mléko máš
pod jazykem;
vůně tvých šatů
jak vůně kadidla.

12 Zahrada zamčená
jsi sestro má, nevěsto;

v zahradě zamčené
pramen na pečeť.

13 Co roste v tobě, sad
granátový jest
s rozkošným ovocem:
cyprus s nardem,
14 nard a šafrán,
kasie, skořice,
se všemi stromy
kadidlovými,
myrrha i aloe,
se všemi předními
voňavkami.

15 Pramen jsi v zahradě,
pramen jsi vod živých,
s prudkostí plynoucích
s Libanonu.

16 (Nevěsta:) „Zdvihni se větříku,
od severu,
a přijď, větříku,
od strany jižní;
prověj mou zahradu,
ať se rozproudí
voňavky její!

Pís 5

1 Ať přijde milý můj
do své zahrady,
a jí její

rozkošné ovoce!“

(Ženich:) „Přicházím v sad svůj,
sestro má, nevěsto,
sbírat chci myrrhu svou
s vonným svým kořením,
plást chci jísti
se svým medem,
vino své píti
se svým mlékem.

Jezte, přátelé a pijte,
opájejte se, nejmilejší!“

Nevěsta opěvuje ženicha (5,2–6,2)

2 (Nevěsta:) Spala jsem, ale mé srdce bdělo.
Slyš, můj miláček! Tluče:

(Ženich.) „Otevř mi, sestro má, přítelko má,
holubičko má, čist'ounká má!
Neboť hlavu mám plnou rosy,
kadeře plné krůpějí nočních.“

3 (Nevěsta:) Svlékla jsem již roucho svoje,
mám je zase obléci?
Umyla jsem si již nohy,
mám je zase zašpinit?

4 Miláček můj prostrčil ruku
skrze otvor (ve dveřích).
Nitro moje zachvělo se,
jak se dotekl jich.

5 Vstala jsem otevřít milému svému;

s rukou mi kapala myrrha;
s prstů mi samotok myrrhový stékal
na závoru dveří.

6 Otevřela jsem miláčku svému –
on však již zahnuv zmizel.
Dech se zatajoval ve mně
od té doby, co promluvil.

Hledala jsem ho, ale nenašla;
volala, neozval se.

7 Našli mě strážci, chodící městem,
zbili mě, ranili mě;
odňali mi pláštěnku mou
strážcové městských hradeb.

8 „Zaklínám vás, dcery jerusalemské,
milého mého—li najdete,
abyste pověděli jemu,
že já láskou hynu.“

9 (Dcery jerusalemské:) „Čím předčí milý tvůj všecky milé,
ženo nejkrásnější?
Čím předčí milý tvůj všecky milé,
že nás tak zapřísaháš?“

10 (Nevěsta:) „Milý můj bílý jest a červený,
jediný z tisíců jiných.

11 Hlava jeho – ryzí zlato;
kučery jak větvičky palmy,
černé jako havran.

12 Oči jeho jako holoubci
u proudící vody;

ve mléku okouávají se,
sedí na násypu.

13 Líce jako záhony balsámu
plodící vonné koření;
rty jeho jako lilie jsou
prýstící samotok myrrhový.

14 Ruce má jak zlaté válce,
plné hyacintů,
tělo jak desku z kosti slonové,
safíry vysázenou

15 Nohy jeho – z mramoru sloupy,
stojící na patkách zlatých
Postava jeho jest jak Liban,
vyniká jako cedr.

16 Ústa jeho plná jsou slasti,
všecek půvab jest na něm.
Takový milý můj, takový přítel můj,
dcery jerusálemské!“

17 (Dcery jerusálemské:) „Kam si uvykl chodit milý tvůj,
ženo nejkrásnější?
Kam se uchyluje milý tvůj,
bychom ho hledali s tebou?“

Pís 6

1 (Nevěsta:) „Milý můj chodívá do své zahrady
k záhonku vonného koření,
aby pokochal se v zahradě,
aby (tam) lilie sbíral.

2 Jsem mého milého a můj milý můj jest,
ten, jenž se pase mezi liliemi.

**Další (druhá) píseň ženichova, kterou opěvuje svou
novomanželku (6,3–11)**

3 (Ženich:) „Spanilá jsi, má přítelko, sladká,
krásná jak Jerusalem,
hrozná jak sešikované vojsko.

4 Oči svoje ode mne odvrát',
neboť ty mě děší.
Vlas tvůj jak stádo koz, jež valí se
s (výšin) Galaadu.

5 Chrup tvůj jako stádo bahnic,
které z plavidla vyšly;
dvě a dvě jak dvojčata jehňat,
žádná bez blížanky.

6 Jak puklé jablko líce tvé, a co
krom toho pod závojem!

7 Šedesáte královen jest,
osmdesát vedlejších manželek,
a děv mladých není počtu.

8 Jediná jest má holubička,
má čist'ounká; jedináček je matčín,
miláček té, jež ji porodila.

Zřely ji děvy a blahoslavily,
(zřely ji) královny i ženiny,
a oslavovaly ji:

9 (Harém:) „Kdo je ta, která se bere jak zora,

krásná jako měsíc,
jasná jako slunce,
hrozná jak sešikované vojsko?!“

10 (Ženich:) „Sešel jsem do sadů ořechových,
bych viděl, co pučí v údolí,
bych viděl, zelená-li se vinice,
kvetou-li jablka granátová.

11 Ani jsem nepozoroval toho:
Zbavila's mě rozumu,
dcero urozená.“

Další (třetí) píseň opěvující krásu nevěstinu s příslušným závěrem (6,12–8,4)

12 (Svatebčané:) „Toč se, toč se, Sulamitko,
toč se, toč se, ať vidíme tě!“

Pís 7

1 (Nevěsta:) „Co chcete viděti na Sulamitce?
(Nic), než válečný tanec.“

(Svatebčané:) „Jak jsou krásné tvoje kroky
ve střevíčkách, knížecí dcero!
Spojení tvých beder jak zápony,
dílo mistrovy ruky.

2 Kolem pupku máš okrouhlou miskou,
nikdy bez vína s kořením.
Život tvůj jest kupka pšenice,
obložená liliemi.

3 Tvé dva prsy jako dvě mlád'ata,
dvojčátka to srní.

4 Hrdlo tvoje jako vížka
ze slonové kosti.

Oči tvé – rybníky hesebonské
u bran lidnatého města.
Nos tvůj jak výběžek Libanonu,
hledící proti Damašku.

5 Hlava tvá (na tobě) jak Karmel;
vlasy tvé hlavy jak purpur krále,
splývající v řasách.“

6 (Ženich:) „Jak jsi spanilá a sladká,
milenko, v rozkoších svých!

7 Postavou podobáš se palmě,
a tvé prsy hroznům.

8 Řekl jsem si: Vylezu na palmu,
sáhnu po jejím ovoci,
prsy tvé budou mi vinnými hrozny,
vůně tvých úst jako jablek,

9 hrdlo tvé jako nejlepší víno!“

(Nevěsta:) „Kéž je milý můj s rozkoší pije,
kéž je mu pochoutkou, rtům i zubům!

10 Jsem svého milého,
on po mně prahne!

11 Pojd', můj milý,
půjdeme na venkov,
na pobyt v dvorcích!

12 Za jitra budeme
do vinic chodit,
patřiti na révu,

raší-li, květ-li
otvírá se,
kvetou-li granáty.
Tam dám tobě
svoje prsy.
13 Laskavec voní.
Ve dveřích našich mám
všeliké ovoce,
čerstvé i starší;
tobě jsem – milý můj –
schovala je.“

Pís 8

1 Budiž (nyní) mojím bratrem,
jejž prsy mé matky kojily!
Když tě venku potkám, zlíbám tě,
a nikdo mnou nepohrdne!

2 Budu tě brát a zaváděti
do domu matky své, pěstounky,
budu ti dávatí vína s kořením
a moštu granátového.

3 Levice jeho pod mou hlavou,
pravice jeho mě objímá.

4 Zaklínám vás, dcery jerusalemské,
nebud'te, nerušte mé lásky,
dokud sama nechce.

DODATKY (8,5–14)

Moc a cena lásky (8,5–7)

5 (Svatebčané:) „Kdo je ta, která stoupá z pouště,

[rozkoší oplývající,
opřena o svého milého?“

(Ženich:) „Pod jabloní vznítíl jsem tě,
tam, kde tě počala rodička tvá,
kde ti život dala tvá matka.“

6 (Nevěsta:) „Přitiskni si mě jak pečetní prsten na srdce,
jak pečetní prsten na své rámě!“

(Ženich:) „Ano! Jeť jako smrt mocné milování,
silná jako pekla jest láska.

Žár její – žár jest ohně, plamenů;

7 spousty vod té síly nemají,

lásku by uhasily;

řeky jí nezatopí.

Dá-li kdo všecek majetek za lásku,

dojde jen odmrštění.“

Nevěsta – zachovalá pevnost (8,8–10)

8 (Bratr:) „Sestra naše maličká jest,
prsů (ještě) nemá.

Co s ní učiníme pro čas,

kdy o ni budou se ucházet?“

9 (Jiný bratr:) „Je-li hradbou, vystavíme
na ní stříbrné bašty;

je-li branou, obstavíme ji

cedrovými trámy.“

10 (Nevěsta:) „Já jsem jako hradba,

a mé prsy jsou věže;

proto si vyvolil mě za tu,

kterou chtěl učinit šťastnou.“

Nad vinici Šalomounovu (8,11n)

11 (Ženich:) Šalomoun měl zahradu révy
v Baal-Hamonu;
svěřil ji správcům, by mu dávali
z výtěžku tisíc stříbrných.

12 Svou vlastní vinici před sebou mám.
Tisíc nech si, Šalomoune,
a dvě stě, správcové jejích plodů!

Nevěsto, ozvi se (8,13)!

13 (Ženich:) „Ty, která v zahradách bydlíš –
přátelé poslouchají –
dej mi slyšeti hlas svůj!“

Pospěš si, ženichu (8,14)!

14 (Nevěsta:) „Pospěš, můj milý,
učiň jak srna,
jako jelínek
na horách vonících!“

Menašeho modlitba

Men 1

I.

1 Pane všemohoucí, Bože otců našich,
Abrahama, Isáka a Jakoba,
jakož i potomstva jejich spravedlivého!
2 Tvůrce nebe, země i vši krásy jejich,
3 který jsi spoutal moře slovem rozkazu svého,
který jsi zavřel tůň a zapečetil ji
hrozným svým a velebeným jménem!
4 [Ty Pane], kterého všechno se hrozí a před jeho mocí se třese,
5 ježto nelze snést velebnost tvé slávy,
a nelze přetrpět hněv, kterým hříšníkům hrozíš!
6 Také však nesmírné a nevystihlé je milosrdenství slibů tvých,
7 nebo ty, ó Pane, jsi nejvyšší dobrotivý, shovívavý a velmi
milosrdný,
který lítost máš nad bídami lidskými!

II.

Tys, Pane, podle množství dobroty své slíbil kajícnost a
odpuštění hřešícím tobě,
a dle množství svých slitování ustanovils pokání na spásu
hříšných.

8 Ty tedy, Pane, Bože spravedlivých, uložils pokání ne
spravedlivým,

Abrahamovi, Isákovi a Jakobovi, těm, kteří nehřešili proti tobě,
ale uložils káti se mně, který hříšník jsem.

9 Neboť hřešil jsem více nežli je mořského písku,

mnoho je mých nepravostí, Pane, mnoho je mých nepravostí,
že nejsem hoden oči zdvihnout a patřit na výsost nebe
pro množství svých nepravostí.

10 Sklíčen jsem množstvím železných okovů,
že mi nelze pozdvihnouti hlavy své,
a nemám oddechu, ježto jsem popudil hněv tvůj čině, co zlé je
před tebou.

Nečinil jsem vůle tvé, přikázání tvých jsem nedbal,
stavěl jsem ohavy a dal jsem mnoho pohoršení.

III.

11 Nyní tedy klekám na kolena srdce svého
prose za milost, která od tebe přichází.

12 Zhřešil jsem, Pane, zhřešil jsem,
a své nepravosti uznávám.

13 Proto prosím tě a žádám: Odpusť mi, Pane, odpusť,
nenič mne spolu s nepravostmi mými,
na věky hněvaje se neschovávej neštěstí na mne,
aniž mne zatracuj do hlubin země!

Nebo ty jsi Bůh, pravím, Bůh kajících;

14 ukážeš také na mně všecku dobrotivost svou,
ježto mne, ač nehodného, vysvobodíš dle velikého
milosrdenství svého.

15 Pak tě chválit budu vždycky, každý den života svého;
nebo tebe chválí všechny moci nebes,
nebo tvá je sláva na věky věkův. Amen.

Nový zákon

PODLE VULGÁTY SE STÁLÝM ZŘETEM NA
TEXT PŮVODNÍ (ŘECKÝ) PŘELOŽIL A ÚVODY I
VÝKLADY OPATŘIL

DR. JAN LAD. SÝKORA

REDIGOVAL

DR. ANTONÍN PODLAHA

SE SCHVÁLENÍM ARCIBISKUPSKÉHO
ORDLNARIÁTU V PRAZE

V Praze 1922

Nakladem „Dědictví sv. Jana Nepomuckého“ – tiskem
Cyrillomethodějské knihtiskárny V. Kotrby

IMPRIMATUR

(pro původní vydání)

Pragae, 5. Octobris 1921.

+ **Antonius Podlaha,**

episcopus Paphiensis, vicarius Generalis.

N. E. 13.402.

Marek

Mar 1

Kázání Jana Křtitele; křest a pokušení Ježíše Krista, v. 1–

13

1 Počátek evangelia Ježíše Krista, Syna Božího (byl tak),

2 jak jest psáno u proroka Isaiáše: „Aj, já posílám anděla svého před tváří tvou, který připraví cestu tvou před tebou.“

3 „Hlas volajícího na poušti: „Připravte cestu Páně, přímé čiňte stezky jeho.““

4 Jan vystoupil na poušti křtě a hlásaje křest pokání na odpuštění hříchů.

5 I vycházela k němu veškerá krajina judská a všichni Jerusalemsťi, a byli od něho křtěni v řece Jordaně vyznávající hříchy své.

6 Jan pak byl oděn v roucho ze srsti velbloudí a měl pás kožený kolem beder svých, a jídal kobylinky a med lesní. I hlásal řka:

7 „Přichází za mnou silnější nežli jsem já, jemuž nejsem hoden, abych shýbna se rozvázal řeménky u obuvi jeho.

8 Já jsem vás křtil vodou, on však bude vás křtíti Duchem svatým.“

9 I stalo se, v oněch dnech Ježíš přišel z Nazareta galilejského a byl pokřtěn od Jana v Jordaně,

10 a hned vystupuje z vody, uzřel nebesa otevřená a Ducha jako holubici sestupovati na sebe.

11 A hlas s nebe zazněl: „Ty jsi Syn můj milý, v tobě se mi zalíbilo.“

12 A hned vypudil ho duch na poušť.

13 I byl na poušti čtyřicet dní a čtyřicet nocí pokoušen byl od ďábla, a byl se zvěř, a andělé mu přisluhovali.

Ježíš počíná kázat v Galilei a povolává čtyři učeníky, v. 14–

20

14 Když pak Jan byl uvězněn, Ježíš přišel do Galilee a hlásal evangelium o království Božím

15 říká: „Čas se naplnil, a království Boží se přiblížilo; čiňte pokání a věřte v evangelium.“

16 A jda podle moře Galilejského, uzřel Šimona a bratra jeho Ondřeje, ani pouštějí sítě do moře; neboť byli rybáři.

17 I řekl jim Ježíš: „Pojďte za mnou, a učiním, abyste byli rybáři lidí.“

18 A hned zanechavše sítě, následovali ho.

19 A popořed odtud maličko, spatřil Jakuba, syna Zebedeova, a jeho bratra Jana, ani také na lodi upravují sítě.

20 A hned je povolal: oni pak nechavše otce svého Zebedea na lodi s námezdníky, odešli za ním.

Pán Ježíš uzdravuje posedlého, tchyni Petrovu a jiné nemocné, v. 21–45

21 I vešli do Kafarnaum; a hned v sobotu vešed do synagogy učil.

22 I žasli nad učením jeho; neboť učil je jako moc maje a ne jako zákoníci.

23 Byl pak v synagoze jejich člověk, který měl ducha nečistého; ten zvolal:

24 „Co tobě do nás, Ježíši Nazaretský? Přišel jsi nás zahubit? Vím, kdo jsi: Světec Boží.“

25 I přikázal mu Ježíš řka: „Umlkni a vyjdi z člověka.“

26 A duch nečistý zalomcovav jím a vykřiknuv hlasem velikým, vyšel z něho.

27 I podivili se všichni, takže se tázali mezi sebou: „Co jest to? Jaké jest to nové učení? Neboť s mocí rozkazuje i duchům nečistým, a poslouchají ho.“

28 I rozešla se pověst o něm hned po vši krajině galilejské.

29 A hned, jak vyšli ze synagogy, přišli do domu Šimonova a Ondřejova s Jakubem a Janem.

30 Tchyně Šimonova pak ležela majíc zimnici; a hned mu o ní pověděli.

31 I přistoupil a pozdvihl ji, ujav ji za ruku, a hned přestala zimnice. I posluhovala jim.

32 Když pak nastal večer a slunce zapadlo, přiváděli k němu všecky chorobné a posedlé,

33 a celé město shromáždilo se u dveří.

34 I uzdravil mnoho těch, kteří byli trápeni rozličnými nemocmi a vymítl mnoho duchů zlých, ale nedopouštěl jim mluvit, poněvadž ho znali.

35 A ráno, když byla ještě plná noc, vstav vyšel a odešel na místo osamělé, modlil se tam.

36 I pospíšil za ním Petr a ti, kteří byli s ním.

37 A když ho našli, řekli jemu: „Všichni tě hledají.“

39 I řekl jim: „Pojďme do okolních městeček, abych kázal i tam, neboť k tomu jsem přišel.“

39 A kázal v synagogách jejich po celé Galilei a vymítal duchy zlé.

40 I přišel k němu malomocný a na kolenou prosil ho řka jemu: „Chceš-li, můžeš mne očistiti.“

41 Ježíš pak slitovav se nad ním, vztáhl ruku svou a dotek se ho řekl jemu: „Chci, buď čist.“

42 A když to pověděl, hned odešlo od něho malomocenství, a byl očištěn.

43 I pohroziv mu, odbyl ho hned

44 a řekl jemu: „Viz, ať nikomu nic nepovíš; ale jdi, ukaž se knězi a na svědectví jim obětuj za své očistění, co přikázal Mojžíš“

45 On však vyšed počal horlivě vypravovati a rozhlašovati věc tu, takže Ježíš nemohl již zjevně vjíti do města, nýbrž venku zůstal na místech osamělých; ale přicházeli k němu odevšad.

Mar 2

Uzdravení člověka ochrnulého, v. 1–12

1 Po několika dnech vešel opět do Kafarnaum.

2 I proslechlo se, že jest doma, a sešlo se mnoho lidí, takže jich nepojalo ani místo, které bylo přede dveřmi; a mluvil k nim slovo (Boží).

3 Tu přišli k němus ochrnulý – nesli ho čtyři –

4 a nemohouce pro zástup přinést ho k němu, odkryli střechu, kde byl, a učinivše otvor, spustili lože, na němž ochrnulý ležel.

5 A Ježíš vida víru jejich, řekl ochrnulému: „Synu, odpouštějí se tobě hříchyvé tvoji.“

6 Seděli pak tam někteří ze zákoníků a mysliili ve svém srdci:

7 „Co tento tak mluví? Rouhá se; kdo může odpouštěti hříchy, leč jediný Bůh?“

8 Ale Ježíš seznav hned duchem svým, že tak myslí u sebe, řekl jim: „Proč myslíte ty věci ve svém srdci?

9 Co jest snažíš, řici ochrnulému: ‚Odpouštějí se tobě hříchy,‘ či-li řici: ‚Vstaň, vezmi lože své a chod‘?“

10 Abyste však věděli, že má moc Syn člověka na zemi odpouštěti hříchy,“ (dí ochrnulému):

11 „Tobě pravím: ‚Vstaň, vezmi lože své a jdi do domu svého.“

12 A on vstal hned a vzav lože odešel přede všemi, takže všichni se divili a chválili Boha řkouce: „Nikdy jsme nic takového neviděli.“

Ježíš povolává Matouše a poučuje o postě soukromém, v. 13–22

13 I vyšel opět k moři, a veškeren zástup přicházel k němu; i učil je.

14 A když šel kolem, spatřil Leviho, syna Alfeova, an sedí u celnice, i řekl jemu: „Pojď za mnou.“ A on vstav šel za ním.

15 I stalo se, když byl u stolu v jeho domě, že také mnozí celníci a hříšníci stolovali s Ježíšem a s učeníky jeho; neboť mnoho bylo těch, kteří ho následovali.

16 Zákoníci však a fariseové vidouce, že jí s celníky a hříšníky, řekli učeníkům jeho: „Proč s celníky a hříšníky jí a pije (Mistr váš)?“

17 Uslyšev to Ježíš, řekl jim: „Nepotřebuji zdraví lékaře, nýbrž chorobní; nepřiselt' jsem volat spravedlivých, nýbrž hříšníky.“

18 Učeníci Janovi však a fariseové postívali se; i přišli a řekli jemu: „Proč učeníci Janovi a učeníci farisejští se postí, tvoji učeníci však se nepostí?“

19 A Ježíš řekl jim: „Mohou-liž postiti se svatebníci, pokud ženich jest s nimi? Dokavad mají ženicha mezi sebou, nemohou se postiti.

20 Přijdou však dnové, kdy ženich bude odňat od nich, a tehda postí se v těch dnech.

21 Nikdo nepřisívá záplaty ze sukna nového k rouchu starému, sic kus ten nový odtrhne něco od starého, a povstane díra horší.

22 A nikdo nevlévá vína mladého do měchů starých; sic víno roztrhne měchy, víno se vyleje a měchy se zničí; ale víno mladé má se vlévati do měchů nových.“

Učeníci trhají v sobotu klasy. Pán Ježíš zastává se jich, v. 23–28

23 I stalo se (opět), když Pán šel v sobotu obilím, že učeníci jeho počali cestou trhati klasy.

24 Fariseové pak řekli jemu: „Hle, proč dělají v sobotu, co není dovoleno?“

25 I řekl jim: „Nikdy jste nečetli, co David učinil, když měl nouzi a dostal hlad on i ti, kteří byli s ním?

26 Kterak za velekněze Abiataru vešel do domu Božího a jedl chleby předkladné, jichž není dovoleno jísti leč kněžím, a dal i těm, kteří byli s ním?“

27 I pravil jim: „Sobota jest učiněna pro člověka a nikoli člověk pro sobotu;

28 proto Syn člověka jest pánem i soboty.“

Mar 3

Ježíš uzdravuje člověka s uschlou rukou a jiné nemocné, v. 1–12

1 I vešel opět do synagogy, a byl tam člověk s uschlou rukou.

2 A pozorovali ho, uzdraví-li jej v sobotu, aby jej obžalovali.

3 I řekl člověku, který měl uschlou ruku: „Vstaň a postav se doprostřed.“

4 Tu pravil jim: „Jest dovoleno v sobotu dobře činiti čili zle? život zachovati či-li zahubiti?“ Oni však mlčeli.

5 I pohleděl na ně kolem s nevolí, zarmoutiv se nad zatvrzelostí srdce jejich, a řekl člověku tomu: „Vztáhni ruku svou.“ I vztáhl; a ruka jeho učiněna jest zase zdráva.

6 Ale fariseové vyšedše, vzali hned proti němu radu s Herodiány, kterak by ho zahubili.

7 Ježíš však odebral se s učeníky svými k moři, a četný zástup z Galilee i Judska šel za ním;

8 také z Jerusalema a z Idumee i ze Zajordánska a z okolí Tyru i Sidonu přišli k němu v množství velikém, uslyševše, jak veliké věci činí.

9 I řekl učeníkům svým, aby měli pohotově pro něho lodičku pro zástup, by ho netiskli;

10 neboť mnohé uzdravil, takže se valili na něho, kdo měli neduhy, aby se ho dotkli;

11 a duchové nečistí, když ho spatřili, padali před ním a křičeli:

12 „Ty jsi Syn Boží!“ On však přikazoval jim přísně, aby ho neprojevovali.

Pán Ježíš volí apoštoly, v. 13–19

13 I vystoupil na horu a povolal k sobě ty, které sám chtěl; a přišli k němu.

14 I ustanovil dvanácte, aby byli s ním, a aby je posílal hlásat

15 s mocí uzdravovati nemoci a vymítati duchy zlé,

16 Šimona, jemuž dal jméno Petr,

17 Jakuba, syna Zebedeova, a Jana, bratra Jakubova, jimž dal jméno Boanerges, to jest synové hromu,

18 Ondřeje, Filipa, Bartoloměje, Matouše, Tomáše, Jakuba, syna Alfeova, Tadeáše, Šimona Horlivce

19 a Jidáše iškariotského, jenž ho i zradil.

Ježíšovi přátelé přicházejí; zákoníci viní Krista ze spolku s ďáblem, Ježíš odbývá je a učí, kdo jsou jeho příbuzní, v. 20–35

20 I přišli do domu, a opět sešel se zástup, takže nemohli ani chleba pojísti.

21 Když to uslyšeli jeho lidé, vyšli, aby ho uchopili, neboť řekli, že se pominul smyslem.

22 Ale zákoníci, kteří přišli z Jerusalema, pravili: „Má Beelzebuba a knížetem duchů zlých vymítá zlé duchy.“

23 I přivolał je k sobě a mluvil k nim v podobenstvích: „Kterak může satan satana vymítati?

24 Rozdělí-li se království proti sobě, nemůže obstáti království to;

25 a rozdvojí-li se dům proti sobě, dům ten nebude moci obstáti.

26 Také satan, povstal-li sám proti sobě, jest rozdvojen a nebude moci obstáti, ale jest v koncích.

27 Nikdo nemůže vejíti do domu silákova a pobrati jeho nářadí, leč prve sváže siláka, potom teprv oloupí dům jeho.

28 Vpravdě pravím vám: Všecky hříchy budou odpuštěny synům lidským, kterých se dopustili, i rouhání,

29 kdo by se však rouhal proti Duchu svatému, nedostane odpuštění na věky, nýbrž bude vinen hříchem věčným.“

30 Neboť pravili: „Má ducha nečistého.“

31 I přišli matka jeho a bratři jeho, a stojíce venku dali ho zavolat;

32 neboť zástup seděl kolem něho. I řekli mu: „Hle, matka tvá a bratři tvoji jsou venku a hledají tebe.“

33 On odpověděl jim: „Kdo jest matka má a bratři moji?“

34 A pohleděv kolem na ty, kteří seděli vůkol něho, pravil: „Hle, matka má a bratři moji;

33 neboť kdo činí vůli Boží, ten jest bratr můj i sestra má i matka má.“

Mar 4

Pán Ježíš učí v podobenstvích o království Božím, v. 1–34

1 A opět počal učití u moře; i shromáždil se k němu zástup veliký, takže vstoupiv na loď, seděl (v ní) na moři, a veškeren lid byl u moře na zemi.

2 I učil je mnohým věcem v podobenstvích a pravil jim ve svém učení:

3 „Slyšte: Hle, vyšel rozsévač, aby rozséval.

4 A když rozséval, některé (zrno) padlo vedle cesty, i přiletěli ptáci a sezobali je.

5 A jiné padlo na místo skalnaté, kde nemělo mnoho země, a vzešlo hned, poněvadž nemělo hluboké země;

6 ale když vyšlo slunce, uvadlo, a poněvadž nemělo kořene, uschlo.

7 A jiné padlo do trní. i vzrostlo trní a udusilo je, a nevydalo užitku.

8 A jiné padlo v zemi dobrou a vydalo plod, který vzešel i rostl, a přinášelo na třicet, i na šedesát i na sto (zrn).“

9 I řekl: „Kdo má uši k slyšení, slyš.“

10 A když byl sám, otázalo se ho jeho okolí i se dvanácti na to podobenství.

11 I řekl jim: „Vám jest dáno poznati tajemství království Božího, oněm však, kteří jsou vně, podává se všechno v podobenstvích,

12 aby hledíce se dívali a neviděli a poslouchající slyšeli a nerozuměli, by snad se neobrátili a neodpustily se jim hříchy.“

13 I řekl jim: „Nerozumíte podobenství tomu? i kterak poznáte podobenství všechna?

14 Rozséváč rozsévá slovo.

15 Těmi pak, kteří (jsou) vedle cesty, rozumějí se ti, kde slovo se rozsévá, a když je uslyší, ihned satan přichází a odnímá slovo, které bylo zaseto do srdce jejich.

16 A podobně těmi, kteří se rozsévají na místa skalnatá, rozumějí se ti, kteří, když uslyší slovo, přijímají je hned s radostí,

17 ale nemají v sobě kořene, nýbrž jsou chvilkoví; potom, když nastane soužení neb pronásledování pro to slovo, ihned se pohoršují.

18 A jsou jiní, kteří se rozsívají mezi trní; to jsou ti, kteří slyší slovo,

19 ale starosti tohoto světa a klam bohatství a žádosti jiných věcí vcházejíce udušují slovo a stává se neplodným.

20 A těmi, kteří byli zaseti v zemi dobrou, rozumějí se ti, kteří slyší slovo a je přijímají i plod přinášejí, jeden třicet, jiný šedesát, jiný sto.“

21 I řekl jim: „Zdali přinášejí svíci, aby ji postavili pod kbelík neb pod postel? Ne-liž, aby ji postavili na svícen?

22 Neboť není nic skrytého, co by nemělo býti zjeveno, aniž co dělo se tajného, leč aby přišlo najevo.

23 Má-li kdo uši k slyšení, slyš.“

24 I řekl jim: „Uvažte, co slyšíte. Jakou měrou měříte, takovou měrou bude měřeno vám, ano bude vám přidáno.

25 Neboť kdo má, tomu bude dáno, a kdo nemá, od toho bude odňato i to, co má.“

26 Také řekl: „Tak děje se v království Božím, jako když člověk uvrhne símě do země;

27 i spí a vstává v noci a ve dne, a símě vzchází a vzrůstá, – on sám neví, jak.

28 Neboť země sama od sebe plodí nejprve bylinu, potom klas, na to plné zrno v klase.

29 Když však plod to dopustí, ihned přičiní srp, neboť nastala žeň.“

30 Také řekl: „K čemu přirovnáme království Boží, aneb v kterém podobenství máme je představit?

31 (Jest) jako zrno hořčičné, které, když se zaseje do země, – menší jest než všecka semena, jež jsou na zemi,

32 ale když se zaseje, – vzrůstá a stává se větším než všechny byliny, a pouští ratolesti veliké, takže ptáci nebeští mohou bydleti pod stínem jeho.“

33A mnoha takovými podobenstvími mluvil jim slovo, jak mohli slyšeti;

34 bez podobenství nemluvil jim, soukromě však vykládal učeníkům svým všechno.

Utišení bouře, v. 35–40

35 I řekl jim v onen den, když nastal večer: „Přeplavme se na druhou stranu.“

36 A nechavše lid, vzali ho tak, jak byl na lodi; a jiné lodi provázely ho

37 I nastala veliká vichřice, a vlny vnikaly do lodi, takže loď se již naplňovala.

38 On však spal v zadní části lodi na podušce; i vzbudili ho a řekli jemu: „Mistře, není tobě nic do toho, že hyne?“

39 I vstav přísně přikázal větru a řekl moři: „Buď ticho a upokoj se.“ A přestal vítr a nastalo ticho veliké.

40 A řekl jim: „Proč se bojíte? Což ještě nemáte víry?“ I pojala je bázeň veliká a pravili druh k druhu: „Kdo asi jest tento, že i vítr a moře ho poslouchají?“

Mar 5

Uzdravení posedlého v krajině Gerasenské, v. 5,1–20

1 I přišli na druhou stranu do krajiny Gerasenské.

2 A jak vyšel z lodi, ihned potkal se s ním (vyšed) z hrobu člověk, který byl posedlý duchem nečistým.

3 Ten obýval v hrobech a již ani řetězy nemohl nikdo svázati jej;

4 neboť často byv spoután okovy a řetězy, přetrhal řetězy a rozlámal okovy, a nikdo nemohl jej zkrotiti.

5 A byl stále, dnem i nocí v hrobech a na horách křiče a bije se kamením.

6 Spatřiv však Ježíše zdaleka, přiběhl a poklonil se mu,

7 a vykřiknuv hlasem velikým pravil: „Co jest ti do mne, Ježíši, Synu Boha nejvyššího? Zapřisahám tě pro Boha, netrap mě.“

8 Řekl mu totiž: „Vyjdi z toho člověka, duchu nečistý.“

9 I otázal se ho: „Jak se jmenuješ?“ A on řekl jemu: „jmenuji se pluk, neboť mnoho jest nás.“

10 A prosil ho velice, aby jich nevyháněl z té krajiny.

11 Bylo pak tam u hory veliké stádo vepřů pasouc se.

12 I prosili ho duchové řkouce: „Pošli nás do vepřů, ať vejdemo do nich.“

13 A povolil jim to. I vyšli duchové nečistí a vešli do vepřů; a tu hnalo se stádo srázem do moře; bylo jich as dva tisíce – a utonuli v moři.

14 Ti pak, kteří je pásli, utekli a ohlásili to po městě i po venkově. I vyšli (lidé), aby viděli, co se stalo;

15 a přišedše k Ježíšovi, spatřili toho, jenž býval posedlý, an sedí, jest oblečen a má rozum zdravý; i báli se;

16 ti pak, kteří to byli viděli, vypravovali jim, jak se to událo posedlému; též o vepřích.

17 I počali ho prositi, aby odešel z končin jejich.

18 A když vstupoval na loď, prosil ho ten, jenž býval posedlý, aby směl jíti s ním.

19 Ale nedovolil mu, nýbrž řekl jemu: „Jdi do domu svého ke svým a zvěstuj jim, jak veliké věci učinil ti Pán, a jak slitoval se nad tebou.“

20 I odešel a počal hlásati v Desítiměstí, jak veliké věci učinil mu Ježíš. A všichni se divili.

Uzdravení ženy krvotoké a vzkříšení dcery Jairovy, v. 21–43

21 A když se Ježíš přepravil na lodi opět na druhou stranu, sešel se k němu zástup veliký a byl u moře.

22 I přišel k němu jeden z představených synagogy, jménem Jair, a spatřiv jej, padl k nohám jeho

23 a prosil ho snažně řka: „Dcera má skonává; pojd', vlož na ni ruku, aby se uzdravila a byla živa.“

24 I odešel s ním, a zástup veliký šel za ním; i tísnili ho.

25 A tu žena jedna, která měla krvotok dvanáct rokův

26 a mnoho vytrpěla od mnoha lékařův a vynaložila všechen statek, aniž se ji prospělo, nýbrž spíše pohoršilo,

27 uslyševši o Ježíšovi, přišla v zástupu od zadu a dotkla se roucha jeho,

28 neboť řekla: „Dotknu-li se jen roucha jeho, budu uzdravena.“

29 A hned vyschl tok krve její, a pocítila na těle, že jest uzdravena od neduhu svého.

30 Ale Ježíš poznáv ihned sám v sobě, jaká moc z něho vyšla, obrátil se v zástupu a pravil: „Kdo se dotkl roucha mého?“

31 I řekli mu jeho učeníci: „Vidíš, že zástup tlačí se na tebe, a pravíš: „Kdo se mě dotkl?““

32 Ale on hleděl kolem, aby spatřil tu, která to učinila.

33 Žena pak vědouc, co se jí událo, s bázní a třesením přistoupila a padši před ním, pověděla mu plnou pravdu.

34 A on řekl: „Dcero, víra tvá tě uzdravila, jdi v pokoji a buď zdráva od neduhu svého.“

35 Když ještě mluvil, přišli od představeného synagogy a řekli: „Dcera tvá zemřela; proč ještě obtěžuješ Mistra?“

36 Ježíš však uslyšev ta slova, pravil k představenému synagogy: „Neboj se, toliko věř.“

37 A nenechal nikoho jíti za sebou leč Petra, Jakuba a jeho bratra Jana.

38 I přišli do domu představeného synagogy, a tu postřehl hluk a lidi, kteří plakali a kvíleli velice,

39 a vešed řekl jim: „Proč hlučíte a pláčete? Dívka nezemřela, nýbrž spí.“

40 I posmívali se mu. On však vypustiv všecky, pojal dívčina otce i matku a ty, kteří byli s ním, a vešel tam, kde dívka ležela.

41 A vzav dívku za ruku, řekl jí: „Talitha, kúmi,“ to jest v překladě: „Dívko, (tobě pravím), vstaň.“

42 A hned vstala dívka a chodila; byloť jí dvanáct roků. I žasli a divili se velice.

43 A přikázal jim přísně, aby nikdo o tom nezvěděl; a řekl, aby jí dali jísti.

Mar 6

Pán Ježíš v Nazaretě, v. 1–6

1 A vyšed odtud, odebral se do své otčiny, a učeníci jeho šli za ním.

2 Když pak nastala sobota, počal učit v synagoze, a mnozí slyšíce ho, žasli nad učením jeho a pravili: „Odkud má tento všecky ty věci? A jaká to moudrost, která mu jest dána, a takové divy, které se dějí rukama jeho?“

3 Není-liž to tesař, syn Marie a bratr Jakubův a Josefův a Judův a Šimonův? A nejsou-li, také sestry jeho zde u nás?“ I horšili se nad ním.

4 Ježíš pak řekl jim: „Není prorok bez úcty, leč ve své otčině a ve svém příbuzenstvu a ve svém domě.“

5 A nemohl tam učiniti žádného divu, leč že uzdravil několik nemocných, vloživ na ně ruce své.

6 I divil se jejich nevěře. A obcházel okolní vesnice uče.

První rozeslání apoštolů, v. 7–13

7 I povolal k sobě dvanáct (apoštolů) a počal je vysílati po dvou; i dal jim moc nad duchy nečistými

8 a přikázal jim, aby nebrali na cestu ničeho, leč toliko hůl; ne mošny, ne chleba, ani peněz do opasku,

9 aby však si obuli sandály, ale neoblékali dvou sukní.

10 A řekl jim: „Kdekoli vejдете do domu, tam zůstávejte, dokavad nevyjdete odtamtud.

11 A kdo vás nepřijmou ani vás neposlechnou, odtud vycházejíce, setřeste prach s nohou svých na svědectví jim.“

12 I vyšli a kázali, aby činili pokání;

13 také vymítali mnoho duchů zlých a mazali olejem mnoho nemocných a uzdravovali je.

Herodovo mínění o Kristu Pánu. Smrt Jana Křtitele, v. 14–29

14 I uslyšel (o tom) král Herodes (neboť proslulým stalo se jméno jeho) a řekl: Jan Křtitel vstal z mrtvých, a proto moc divotvorná působí v něm.“

15 Jiní však pravili: „Eliáš je to.“ A jiní říkali: „Jest to prorok jako jeden z proroků.“

16 Uslyšev to Herodes pravil: „Jan, jehož jsem dal stíti, ten vstal z mrtvých.“

17 Herodes ten totiž dal Jana zajmouti a vsaditi do vězení pro Herodiadu, manželku bratra svého Filipa, že ji pojal za manželku.

18 Neboť Jan říkával Herodovi: „Není dovoleno tobě míti manželku bratra tvého.“

19 Herodias pak nevražila na něho a chtěla ho zabít a nemohla,

20 neboť Herodes bál se Jana, věda, že to jest muž spravedlivý a svatý; i chránil ho a mnoho činil vyslechnuv jej a rád ho poslouchal.

21 Přišel však den příhodný: Herodes učinil v den svých narozenin hostinu svým velmožům a tisícníkům i předním mužům galilejským.

22 Když pak (tam) vešla dcera právě té Herodiady a tančila a se zalíbila Herodovi i těm, kteří s ním stolovali, král řekl dívce: „Požádej mě, zač chceš, a dám tobě.“

23 A přísáhl jí: „Začkoli požádáš, dám tobě, byť to byla polovice mého království.“

24 Ona pak vyšla a řekla matce své: „Zač mám žádati?“ A ta řekla: „Za hlavu Jana Křtitele.“

25 I vrátila se s chvatem ke králi a prosila ho řkouc: „Chci, abys mi dal ihned na míse hlavu Jana Křtitele.“

26 I zarmoutil se král; pro přísahu svoji však a pro spolehodovníky nechtěl ji oslyšeti,

27 ale poslav hned kata, rozkázal přinésti hlavu jeho. I s'al jej v žaláři

28 a přinesl hlavu jeho na míse a dal ji dívce, a dívka dala ji matce své.

29 Uslyševše to učeníci jeho, přišli a vzali tělo jeho a pochovali je v hrobě.

Návrat apoštolův a nasycení pěti tisíc mužův, v. 30–46

30 I sešli se apoštolé k Ježíšovi a pověděli mu všechno, co činili a čemu učili.

31 On pak řekl jim: „Pojďte v soukromí na místo osamělé a odpočňte si trochu.“ Bylo totiž mnoho těch, kteří přicházeli a odcházeli, a oni neměli ani kdy se najísti.

32 I vstoupili na loď a odebrali se na místo osamělé v soukromí.

33 Ale (lidé) viděli je odcházeti a mnozí poznali (to); i sběhli se tam pěšky ze všech měst a přišli dříve než oni.

34 A Ježíš vyšed uzřel zástup veliký a pojal lítost nad nimi, že byli jako ovce bez pastýře, a počal je učit mnohým věcem.

35 A když již den se nachýlil, učeníci jeho přistoupivše řekli jemu: „Osamělé jest místo toto, a den již se naklonil;

36 rozpust' je, ať odejdou do okolních dvorců a vesnic a nakoupí si pokrmů k jídlu.“

37 On však odpověděl jim: „Dejte vy jim jísti.“ I řekli mu: „Máme-liž odejít a koupili za dvě stě denárů chlebův a dátí jim jísti?“

38 A on řekl jim: „Kolik chlebů máte? Jděte a vizte.“ A když zvěděli, řekli: „Pět, a dvě ryby.“

39 I přikázal jim, aby rozsadili všechny po skupinách na zelenou travu.

40 I posadili se v řadách po stu a po padesáti.

41 A vzav pět chlebů i dvě ryby, pohleděl k nebi a požehnav rozlámал chleby a dával učeníkům svým, aby je kladli před ně; také dvě ryby rozdělil mezi všechny.

42 I jedli všichni a nasýtili se.

43 A sebrali zbytky, dvanáct košů plných kousků, i z ryb.

44 Bylo pak těch, kteří jedli, pět tisíc mužů.

45 A hned přinutil učeníky své, aby vstoupili na lodičku a plavili se napřed na druhou stranu k Betsaidě, až by rozpustil zástup.

46 A rozpustiv je, odešel na horu se pomodlit.

Ježíš kráčí po jezeru, potom uzdravuje různé nemocné, v. 47–56

47 A když nastal večer, byla loď uprostřed moře, a on sám na zemi.

48 I viděl je, ani se plaví s těžkostí, (neboť vítr jim byl protivný), a při čtvrté hlídce noční přišel k nim jda po moři a chtěl je minouti,

49 Ale oni spatřivše ho, an jde po moři, domnívali se, že to jest strašidlo, i vykřikli,

50 neboť všichni ho viděli a poděsili se. A hned promluvil k nim a řekl jim: „Buďte dobré mysli, já jsem to, nebojte se.“

51 I vstoupil k nim na loď, a vítr se utiřil. I děsili se a žasli u sebe přenáramně,

52 neboť nepovážili o chleběch; bylot' srdce jejich zaslepeno.

53 A přeplavivše se přišli do země Genezaretské a přistáli.

54 A když vyšli z lodi, (lidé) ho poznali;

55 i proběhli celou tu krajinu a počali na ložích nositi chorobné tam, kde slyšeli, že jest.

56 A kde vcházel do vesnic neb do měst neb dvorců, kladli nemocné na ulice a prosili ho, aby směli dotknouti se alespoň třepení roucha jeho; a všichni, kteří se ho dotkli, byli uzdraveni.

Mar 7

Pán Ježíš kárá převrácené stanovy zákoníkův a fariseů, v. 1–23

1 I sešli se k němu fariseové a někteří ze zákoníků přišedše z Jerusalema.

2 A když užívali některé z učeníků jeho, ani jedí chleby rukama poskvrněnýma, to jest neumytýma, haněli je.

3 Fariseové totiž, a židé vůbec, nejedí, leč si umyjí častěji ruce držíce se podání starších;

4 a když přijdou z trhu, nejedí, leč se dříve vykoupají. A jest mnoho jiných věcí, které byly jim podány, aby je zachovávali: umývání koflíků a džbánův i měděnic a loží.

5 I tázali se ho fariseové a zákoníci: „Proč učenici tvoji nezachovávají podání starších, ale jedí chléb rukama poskvrněnýma?“

6 On však řekl jim: „Dobře prorokoval Isaiáš o vás pokrytcích, jak psáno jest: ‚Lid tento ctí mě ústy, ale srdce jejich daleko jest ode mne!‘

7 Nadarmo však mě ctí, učíce naukám, stanovám lidským.‘

8 Neboť opustivše přikázání Boží, držíte se podání lidského, umývání džbánův a koflíkův; a mnoho jiných věcí podobných těmto činíte.“

9 I řekl jim: „Pěkně rušíte přikázání Boží, abyste zachovali podání svoje.

10 Neboť Mojžíš pravil: ‚Cti otce svého a matku svou‘ a ‚Kdo zlořečí otci neb matce, ať umře.‘

11 Vy však pravíte: ‚Řekne-li kdo otci neb matce: Korban, to jest, darem jest to, z čeho bys mohl míti ode mne prospěch‘ –

12 a již nedopouštíte mu, aby co činil pro otce svého neb matku svou,

13 rušíce slovo Boží podáním svým, jemuž jste učili; a podobných věcí takových činíte mnoho.“

14 A svolav k sobě opět zástup, pravil jim: „Poslyšte mě všichni a rozumějte.

15 Nic nevchází zvenčí do člověka, co by jej mohlo poskvrnit, ale to, co vychází z člověka, to jest, co posvrňuje člověka.

16 Má-li kdo uši k slyšení, slyš.“

17 A když vešel do domu od zástupu, tázali se ho učeníci jeho o té připovědi.

18 I řekl jim: „Tak jste i vy nechápaví? Nenahlížíte, že žádná věc, která zvenčí vchází do člověka, nemůže ho poskvrnit,

19 poněvadž nevchází do jeho srdce, nýbrž do břicha jde a vychází do stoky, vyčist'ujíc všeliké pokrmý?“

20 Pravil pak: „Co z člověka vychází, to posvrňuje člověka.

21 Neboť z nitra, ze srdce lidského, vycházejí zlé myšlenky, cizoložství, smilství, vraždy,

22 krádeže, lakomství, nešlechtnosti, lest, nestydatosti, oko zlé, rouhání, pýcha, poštilost.

23 Všecky tyto věci zlé vycházejí z nitra a posvrňují člověka.“

Uzdravení dívky kananejské a hluchoněmého, v. 24–37

24 A vstav, odtud odešel do končin tyrských a sidonských; a vešel do domu, nechtěl, aby se kdo o tom dověděl. Ale nemohl se utajiti;

25 neboť hned jak o něm uslyšela jedna žena, jejíž dcera měla ducha nečistého, vešla a padla k nohám jeho.

26 Byla to žena pohanka, rodem Syrofeničanka; i prosila ho, aby vyvrhl ducha zlého z dcery její.

27 A on jí řekl: „Nechej, ať prve nasytí se dítky; neboť není dobře bráti chléb dítkám a házetí jej psíkům.“

28 Ale ona odpověděla: „Ovšem. Pane, neboť i psíci pod stolem jedí z drobtů dítek.“

29 Tu řekl jí: „Pro tuto řeč jdi; duch zlý vyšel z dcery tvé.“

30 I odešla do svého domu a našla, že dívka leží na loži, a že duch zlý vyšel.

31 A vyšed zase z končin tyrských, přišel skrze Sidon k moři Galilejskému končinami desitíměstskými.

32 I přivedli mu hluchoněmého a prosili ho, aby vložil na něj ruku.

33 A on pojav jej od zástupu v soukromí, vložil prsty své v uši jeho a nasliniv si prst, dotkl se jazyka jeho,

34 a pohlédnuv k nebi, vzdechl a řekl jemu: „Efeta,“ to jest: „Otevři se.“

35 A hned otevřely se uši jeho a rozvázal se svazek jazyka jeho, i mluvil správně.

36 A přikázal jim, aby nikomu o tom neříkali. Ale čím více jim přikazoval, tím více to rozhlašovali.

37 I divili se nadmíru řkouce: „Dobře učinil všecky věci; i hluchým dává slyšeti a němým mluvití.“

Mar 8

Nasyčení čtyř tisíc mužů, v. 1–10

1 V těch dnech byl s ním opět zástup veliký, a poněvadž neměli, co by jedli, (Ježíš) svolav k sobě učeníky své řekl jim:

2 „Lítost mám nad zástupem, neboť již tři dni trvají se mnou a nemají, co by jedli;

3 a rozpustím-li je lačné do jejich domů, zemdlí na cestě, neboť někteří z nich přišli z daleka.“

4 I odpověděli mu učeníci jeho: „Odkud bude moci kdo nasytiti je chleby zde v pustině?“

5 Tu otázal se jich: „Kolik chlebů máte?“ Oni pak řekli: „Sedm.“

6 I rozkázal zástupu, aby se rozložil na zemi. A vzav sedm chlebův a učiniv díky, rozlámal je a dával učeníkům svým, aby je předkládali. I předložili je zástupu.

7 Také měli několik rybiček. I požehnal je a řekl, aby je také předkládali.

8 A oni jedli a nasytili se, a sebrali pozůstalé kousky, sedm košíků.

9 Bylo pak těch, kteří jedli, asi čtyři tisíce. I rozpustil je.

10 A vstoupiv hned na loď s učeníky svými, přišel do krajiny dalmanutské.

Ježíš odmítá žádost fariseův a varuje před jejich učením, v. 11–21

11 A tu vyšli fariseové a počali se s ním příti, žádající od něho znamení s nebe, aby ho pokoušeli.

12 Ale on vzdychnuv ve svém duchu pravil: „Proč žádá pokolení toto znamení? Vpravdě pravím vám: Nebude dáno znamení pokolení tomuto.“

13 A nechav jich vstoupil zase na loď a plavil se na druhou stranu.

14 Zapomenuli však vzíti si chleby a neměli s sebou na lodi leč jeden chléb.

15 A přikazoval jim řka: „Hled'te a varujte se kvasu farisejského a kvasu Herodova.“

16 I přemýšleli mezi sebou řkouce: „To proto, že nemáme chlebů.“

17 A Ježíš poznav to pravil jim: „Proč uvažujete, že nemáte chlebů? Ještě nechápete ani nerozumíte? ještě máte zaslepeno srdce své?

18 Majíce oči, nevidíte? A majíce uši neslyšíte?

19 A nepamatujete se na to, když jsem rozlámal pět chlebů mezi pět tisíc, kolik košů plných kousků jste sebrali?“ Řekli mu: „Dvanáct.“

20 „A když sedm chlebů mezi čtyři tisíce, kolik košíků drobtů jste sebrali?“ A řekli mu: „Sedm.“

21 I řekl jim: „Kterak ještě nerozumíte?“

Pán Ježíš uzdravuje slepce. Petr vyznává Krista, v. 22–30

22 I přišli do Betsaidy; a přivedli k němu slepce a prosili ho, aby se ho dotkl.

23 A on ujav slepce za ruku, vyvedl ho ven z vesnice a nasliniv mu oči, vložil na něj ruce své a tázal se ho, zdali co vidí.

24 I pohlédl vzhůru a řekl: „Vidím lidi jako stromy choditi.“

25 Na to vložil opět ruce na jeho oči. I prohlédl a byl uzdraven, takže viděl všecko jasně.

26 A poslal jej domů řka: „Ani do vesnice nevcházej.“

27 I vyšel Ježíš a učeníci jeho do vesnic Caesaree Filipovy a na cestě tázal se učeníků svých řka jim: „Za koho mě mají lidé?“

28 Oni pak odpověděli jemu: „Za Jana Křtitele, a jiní za Eliáše, jiní pak, že (jsi) jedním z proroků.“

29 Tu řekl jim: „Vy však za koho mě máte?“ A Petr řekl jemu: „Ty jsi Kristus.“

30 I přikázal jim přísně, aby toho neříkali o něm nikomu.

Pán Ježíš předpovídá své utrpení a ukazuje na potřebu přemáhati se, v. 31–39

31 I počal je učiti, že Syn člověka musí mnoho vytrpěti a zavržen býti od starších a velekněží i zákoníkův a býti zabit a po třech dnech vstáti z mrtvých.

32 A mluvil ta slova zjevně. I pojal ho Petr stranou a počal mu domlouvati.

33 Ale on obrátiv se a pohleděv na své učeníky, přísně přikázal Petrovi, řka: „Jdi mi s očí, satane, neboť nemáš na zřeteli věcí Božích, nýbrž lidské.“

34 A přivolav k sobě zástup i učeníky své, řekl jim: „Chce-li kdo za mnou přijíti, zapři sám sebe a vezmi kříž svůj a následuj mne.

35 Neboť kdo by chtěl život svůj zachovati, ztratí jej; kdo by však ztratil život svůj pro mne a pro evangelium, zachová jej.

36 Neboť co prospěje člověku, byť celý svět získal, život (věčný) však ztratil?

37 Aneb jakou dá člověk výměnu za (věčný) život svůj?

38 Neboť kdo se bude styděti za mne a za slova má v tomto pokolení cizoložném a hříšném, za toho bude se styděti také Syn člověka, když přijde v slávě Otce svého s anděly svatými.“

39 A řekl jim: „Vpravdě pravím vám: Jsou tu někteří mezi přítomnými, kteří neokusí smrti, dokavad neuzří království Boží přicházeti v moci.“

Mar 9

Proměnění Páně. Uzdravení posedlého chlapce, v. 1–28

1 A po šesti dnech Ježíš pojal Petra a Jakuba a Jana a vedl je samotné na horu vysokou v soukromí a proměnil se před nimi.

2 I stala se roucha jeho velmi běloskvoucí jako sníh, jakých (žádný) bělič na zemi vyběliti nemůže.

3 A ukázal se jim Eliáš s Mojžíšem a mluvili s Ježíšem.

4 I promluvil Petr k Ježíšovi: „Mistře, dobré jest nám zde býti; i udělejme tři stánky, tobě jeden a Mojžíšovi jeden a Eliášovi jeden.“

5 Nevěděl totiž, co mluví, neboť byli hrůzou jati.

6 I povstal oblak a zastiňoval je, a z oblaku přišel hlas řkoucí: „Tento jest Syn můj milý, toho poslouvejte.“

7 A náhle rozhlédnuvše se kolem neviděli již nikoho, leč samého Ježíše u sebe.

8 A když sestupovali s hory, přikázal jim, aby nepovídali nikomu o tom, co viděli, leč až Syn člověka vstane z mrtvých.

9 I podrželi slovo to u sebe, ač se ptali, co by to znamenalo: „Až vstane z mrtvých.“

10 A otázali se ho řkouce: „Proč tedy říkají zákoníci, že prve má přijíti Eliáš?“

11 On pak odpověděl jim: „Eliáš přijde prve a napraví všecko. A kterak jest psáno o Synu člověka, že má mnoho trpěti a opovržen býti?

12 Ale pravím vám, že přišel i Eliáš, a učinili mu, co se jim zlíbilo, jakož psáno jest o něm.“

13 A přišed ke svým učeníkům, uzřel zástup veliký kolem nich a zákoníky, ani se hádají s nimi.

14 A hned veškeren lid spatřiv Ježíše užasl a polekal se, a běžíce k němu vítali ho.

15 I otázal se jich: „Oč se hádáte mezi sebou?“

16 A jeden ze zástupu odpověděl mu: „Mistře, přivedl jsem k tobě syna svého, který má ducha němého,

17 a ten, kdekoliv jej uchopí, trhá jím, a on sliní a skřípe zuby a schne. I řekl jsem učeníkům tvým, aby ho vymítli, ale nemohli.“

18 On pak odpověděl jim: „Pokolení nevěřící, dokavad mám býti s vámi? Dokavad mám vás trpěti? Přiveďte ho ke mně.“

19 I přivedli jej. A jak duch zlý ho spatřil, hned zalomcoval jím; a on padl na zem a válel se a slinil.

20 I otázal se otce jeho: „jak dávno jest tomu, co se mu to stalo?“ On pak řekl: „Od dětinství.

21 A často vrhl jej i do ohně a do vody, aby ho zahubil. Ale můžeš-li co, pomoz nám a měj s námi slitování.“

22 Ježíš však řekl jemu: „Můžeš-li věřiti, všechno jest možno věřícímu.“

23 A hned otec toho pacholíka zvolav pravil se slzami: „Věřím (Pane), pomoz nedůvěře mé.“

24 A tu Ježíš vida, že lid se sbíhá, přikázal přísně duchu nečistému řka jemu: „Duchu zlý a němý, já rozkazuji tobě, vyjdi z něho a již do něho nevcházej.“

25 I vykřikl a zalomcovav jím velice, vyšel z něho. A stal se jako mrtvý, takže mnozí pravili, že zemřel.

26 Ale Ježíš vzav jej za ruku, pozdvihl ho, a on vstal.

27 Když pak vešel do domu, učeníci jeho tázali se v soukromí: „Proč nemohli jsme ho my vymítnouti?“

28 A on řekl jim: „Takovýhle rod nemůže ničím vyjíti leč modlitbou a postem.“

Pán Ježíš předpovídá po druhé svou smrt i vzkříšení své, nabádá ku pokoře a varuje před pohoršením, v. 29–49

29 A vyšedše odtud šli dále skrze Galilei, ale nechtěl, aby se o tom někdo dověděl.

30 Učil pak učeníky své a řekl jim: „Syn člověka bude vydán v ruce lidské, a zabijí ho, a když bude zabit, třetího dne vstane z mrtvých.“

31 Ale oni nerozuměli slovu tomu, báli se však otázati se ho.

32 I přišli do Kafarnaum. A když byli v domě, tázal se jich: „O čem jste se na cestě hádali?“

33 Oni však mlčeli; neboť se na cestě mezi sebou hádali, kdo z nich jest větší.

34 I posadil se a povolav dvanácte řekl jim: „Chce-li kdo býti první, buď ze všech posledním a služebníkem všech.“

35 A vzav dítě, postavil je uprostřed nich a objav je, řekl jim:

36 „Kdo přijme jedno z takových dítek pro jméno mé, mne přijímá, a kdo mne přijme, nepřijímá mne, nýbrž toho, který mě poslal.“

37 I promluvil k němu Jan a řekl: „Mistře, viděli jsme kohosi, jenž s námi nechodí, an ve jménu tvém vymítá duchy zlé; i bránili jsme mu.“

38 Ježíš pak řekl: „Nebraňte mu, neboť není nikoho, jenž by činil divy ve jménu mém a mohl snadno zle mluvit o mně.

39 Neboť kdo není proti vám, jest pro vás.

40 Vždyť nikdo, jenž by vám dal plti číši vody studené ve jménu mém, protože jste Kristovi, neztratí odměny své.“

41 „A kdo by pohoršil jednoho z maličkých těchto, kteří ve mne věří, tomu by bylo lépe, aby kámen mlýnský ovázan byl o hrdlo jeho, a on uvržen byl do moře.

42 A pohoršuje-li tě ruka tvá, utni ji; lépe jest tobě vejíti do života bezrukému, než abys maje obě ruce odešel do pekla v oheň neuhasitelný,

43 kde červ jejich neumírá a oheň nehasne.

44 A jestli noha tvá tě pohoršuje, utni ji; lépe jest tobě vejíti do života věčného kulhavému, než abys maje obě nohy uvržen byl do pekla v oheň neuhasitelný,

45 kde červ jejich neumírá a oheň nehasne.

46 A pohoršuje-li tě oko tvé, vylup je; lépe jest ti jednookému vejíti do království Božího, než abys maje obě oči uvržen byl do pekelného ohně,

47 kde červ jejich neumírá a oheň nehasne.

48 Neboť každý bude osolen ohněm a každá oběť bude osolena solí.

49 Dobrá věc jest sůl; stane-li se však sůl neslanou, čím ji osolíte? Mějte v sobě sůl a zachovávejte pokoj mezi sebou.“

Mar 10

Nerozlučitelnost stavu manželského, v. 1–12

1 A vstav odtud šel do končin judských Zajordanskem. I scházeli se k němu opět zástupové, a on učil je, jak činíval.

2 A tu fariseové přistoupivše k němu, tázali se ho pokoušejíce jej: „Jest dovoleno muži propustiti manželku svou?“

3 On pak odpověděl: „Co přikázal vám Mojžíš?“

4 A oni řekli: „Mojžíš dopustil napsati lístek zápuďný a propustiti.“

5 A Ježíš odpovídaje jim pravil: „Pro tvrdost srdce vašeho napsal vám přikaz ten.

6 Na počátku stvoření však učinil je Bůh mužem a ženou.

7 Proto opustí člověk otce svého i matku svou a přidrží se manželky své,

8 a ti dva budou tělem jedním. Nejsou tedy již dva, nýbrž jedno tělo.

9 Nuže, co Bůh spojil, člověk nerozlučuj.“

10 Ale v domě otázali se ho zase učeníci jeho o té věci.

11 A řekl jim: „Kdo propustí manželku svou a pojme jinou, cizoloží proti ní,

12 a propustí-li žena muže svého a vdá se za jiného, cizoloží.“

Pán Ježíš žehná dítkám a doporučuje dobrovolnou chudobu, v. 13–31

13 I podávali mu dítky, aby se jich dotkl; učeníci však domlouvali těm, kteří je k němu brali.

14 Ale Ježíš vida je, zamrzel se nad tím a řekl jim: „Nechte dítek jíti ke mně a nebraňte jim, neboť takových jest království Boží.

15 Vpravdě pravím vám: Kdo nepřijme království Božího jako dítko, nevejde do něho.“

16 A objev je vzkládal na ně ruce a žehnal jim.

17 A když vyšel na cestu, přiběhl kdosi a pokleknuv před ním, tázal se ho: „Mistře dobrý, co mám činiti, abych došel života věčného?“

18 Ježíš pak řekl jemu: „Proč mne nazýváš dobrým? Nikdo není dobrý, leč jediný Bůh.

19 Prikázání znáš: Nezabiješ, nezcizoložíš, nepokradeš, nepromluvíš křivého svědectví, nebudeš podváděti, cti otce svého i matku svou.“

20 A on mu odpověděl: „Mistře, to všechno zachovával jsem od svého mládí.“

21 A tu Ježíš pohleděv laskavě na něj, řekl jemu: „Jednoho se ti nedostává; jdi, prodej, co máš, a dej chudým, a budeš mít poklad v nebi; a pojď, následuj mne.“

22 Ale on zarmoutil se pro to slovo a odešel smuten, neboť měl mnoho statkův.

23 I pohleděl Ježíš kolem a řekl učeníkům svým: „Jak těžko vejdou do království Božího ti, kteří mají statky!“

24 Učeníci pak žasli nad slovy jeho. Ale Ježíš promluviv opět, řekl jim: „Dítky, jak těžko jest vejíti do království Božího těm, kteří doufají ve statky!“

25 Snáze jest velbloudu projíti uchem jehelním, než boháči vejíti do království Božího.“

26 I divili se tím více řkouce k sobě vespolek: „I kdo může býti spasen?“

27 Ale Ježíš pohleděv na ně řekl: „U lidí jest to nemožno, ne však u Boha; neboť u Boha jest všechno možno.“

28 Tu jal se Petr praviti jemu: „Hle, my jsme opustili všechno a následovali jsme tebe.“

29 Ježíš pak odpověděl: „Vpravdě pravím vám: Není nikoho, jenž opustil dům neb bratry neb sestry neb otce neb matku neb dítky neb pole pro mne a pro evangelium,

30 aby neobdržel stokrát tolik: nyní v tomto věku domy a bratry i sestry a matky i dítky a pole, a to i přes pronásledování, a v budoucím věku život věčný.

31 Mnozí pak první budou posledními a poslední prvními.“

Pán Ježíš předpovídá po třetí své umučení a doporučuje pokoru, v. 32–45

32 Byli pak na cestě ubírajíce se do Jerusalema, a Ježíš předcházel je, takže žasli a jdouce za ním báli se. I pojal opět dvanácte k sobě a počal jim říkati, co se mu přihodí:

33, „Aj, béřeme se do Jerusalema, a Syn člověka bude vydán velekněžím a zákoníkům, a ti odsoudí jej na smrt a vydají ho pohanům.

34 I budou se mu posmívati a na něj plivati a ho bičovati, a zabijí ho; ale třetího dne vstane z mrtvých.“

35 Tu přistoupili k němu synové Zebedeovi, Jakub a Jan, a pravili jemu: „Mistře, přejeme si, abys nám učinil, zač tě poprosíme.“

36 On pak řekl jim: „Co chcete, abych vám učinil?“

37 A oni řekli: „Dej nám, abychom ve tvé slávě seděli jeden po pravici a druhý po levici tvé.“

38 Ale Ježíš řekl jim: „Nevíte, zač prosíte. Můžete pít kalich, který já piji, aneb pokřtěni býti křtem, kterým já jsem křtěn?“

39 A oni řekli jemu: „Můžeme.“ Ježíš pak řekl jim: „Kalich, který já piji, budete pít, a křtem, kterým já jsem křtěn, budete pokřtěni,

40 avšak seděti po pravici neb po levici mé není mou věcí dáti vám, nýbrž těm, jimž je připraveno.“

41 A uslyševše to deset (ostatních) počali se mrzeti na Jakuba a Jana.

42 Ale Ježíš povolav je k sobě, pravil jim: „Víte, že ti, kteří se uznávají za vládce národů, panují nad nimi, a že velmoži jejich provádějí svou moc nad nimi.

43 Ale tak to není mezi vámi, nýbrž kdo chce býti mezi vámi větší, bude služebníkem vašim,

44 a kdo chce býti mezi vámi první, bude sluhou všech.

45 Neboť ani Syn člověka nepřišel, aby se mu sloužilo, nýbrž aby sloužil a dal život svůj na vykoupení za mnohé.“

Pán Ježíš uzdravuje slepce u Jericha, v. 46–52

46 I přišli do Jericha. A když vycházel z Jericha se svými učeníky a zástupem velikým, syn Timeův, Bartimeus, slepý, seděl podle cesty žebraje.

47 A uslyšev, že to jest Ježíš Nazaretský, počal volati a říkati: „Synu Davidův, Ježíši, smiluj se nade mnou.“

48 I domlouvali mu mnozí, aby mlčel, ale on mnohem hlasitěji volal: „Synu Davidův, smiluj se nade mnou.“

49 I zastavil se Ježíš a řekl: „Zavolejte ho.“ I zavolali slepce, řkouce jemu: „Bud' dobré myslí; vstaň, volá tě.“

50 A on odhodiv plášť, vyskočil a přišel k němu.

51 I promluvil k němu Ježíš a řekl: „Co chceš, abych ti učinil?“ A slepec řekl jemu: „Mistře, ať vidím.“

52 Ježíš pak řekl jemu: „Jdi, víra tvá tě uzdravila.“ A hned prohlédl a šel za ním tou cestou.

Mar 11

Slavný vjezd Kristův do Jerusalema, v. 1–11

1 A když se přibližovali k Jerusalemu, a to k Betfage a Betanii při hoře Olivetské, poslal dva ze svých učeníkův a pravil jim:

2 „Jděte do vesnice, která jest proti vám, a hned, jak budete do ní vcházeți, naleznete oslátko přivázané, na němž dosud žádný člověk neseděl; odvažte je a přiveďte.

3 A řekne-li vám kdo: ‚Co to děláte?‘, rcete: ‚Pán ho potřebuje‘; a hned ho propustí sem.“

4 I odešli a našli oslátko přivázané u dveří na cestě; i odvázali je.

5 A někteří z těch, kteří tam stáli, pravili jim: „Co to děláte, odvazující oslátko?“

6 Oni pak řekli jim, jak jim přikázal Ježíš. A nechali jich.

7 I přivedli oslátko k Ježíšovi a vložili na ně roucha svá. A vsedl na ně.

8 Mnozí pak prostřeli roucha svá na cestu, a jiní sekali ratolesti se stromův a prostírali je na cestu.

9 A ti, kteří šli vpředu, i ti, kteří v zadu byli, volali řkouce: „Hosanna!

10 Požehnaný, jenž se běře ve jménu Páně! Požehnáno buď přicházející království otce našeho Davida! Hosanna na výsostech!“

11 I vešel do Jerusalema do chrámu a pohleděv kolem na všechno, poněvadž bylo již pozdě na den, vyšel se dvanácti do Betanie.

Pán Ježíš vyslovuje kletbu nad fíkem, vyhánění z chrámu prodavače a doporučuje pevnou víru, v. 12–26

12 A když druhého dne vyšli z Betanie, zlačněl.

13 A spatřiv z daleka fík mající listí, šel, zdali snad nenalezne něco na něm; ale přišed k němu nenalezl nic kromě listí, neboť nebyl čas fíků.

14 I promluviv řekl jemu: „Ať z tebe na věky nikdo nejí ovoce.“ A slyšeli to učeníci jeho.

15 I přišli do Jerusalema. A vešed do chrámu počal vyháněti ty, kteří prodávali a kupovali ve chrámě, a převrátil stoly penězoměncův i stolice těch, kteří prodávali holubice,

16 a nedopustil, aby kdo nosil nádobu chrámem.

17 A učil je řka jim: „Není-liž psáno: ‚Dům můj domem modlitby slouti bude všem národům,‘ vy však jste jej učinili peleší lotrovskou.“

18 Uslyševše to velekněží a zákoníci, hledali, kterak by ho zahubili, neboť báli se ho, poněvadž veškeren lid žasnul nad učením jeho.

19 A když byl večer, vyšel z města.

20 Ráno pak jdouce kolem, uzřeli ten fík uschlý od kořene.

21 I rozpomenul se Petr a řekl jemu: „Mistře, hle, fík, kterému jsi zlořečil, usechl.“

22 A Ježíš mu odpověděl: „Mějte víru v Baha.

23 Vpravdě pravím vám: Kdo řekne této hoře: ‚Zdvihni se a vrz se do moře,‘ a nebude pochybovati ve svém srdci, nýbrž věřiti, že se mu stane, co praví, stane se mu.

24 Proto pravím vám: Začkoli budete prositi v modlitbě, věřte, že to obdržíte a stane se vám to.

25 A když stojíte a se modlíte, odpouštějte, máte-li co proti komu, aby též Otec váš, jenž jest v nebesích, odpustil vám hříchy vaše.

26 Neodpustíte-li vy, neodpustí ani Otec váš v nebesích hříchů vašich.“

Členové velerady táží se po Kristově pravomoci, v. 27–33

27 I přišli zase do Jerusalema. A když chodil ve chrámě, přišli k němu velekněží a zákoníci i starší

28 a pravili mu: „Jakou mocí činíš tyto věci? A kdo dal ti tu moc, abys to činil?“

29 Ale Ježíš řekl jim: „Otážu se vás i já na jednu věc; odpovězte mi a povím vám, jakou mocí ty věci činím.

30 Křest Janův, byl s nebe či od lidí? Odpovězte mi.“

31 Ale oni rozmýšleli mezi sebou řkouce: „Díme-li: ‚S nebe‘ řekne: ‚Proč jste mu tedy neuvěřili?‘

32 Řekneme-li však: ‚Od lidí,‘ bojíme se lidí, neboť všichni měli Jana za pravého proroka.“

33 I odpověděli a řekli Ježíšovi: „Nevíme.“ A Ježíš řekl jim: „Ani já vám nepovím, jakou mocí to činím.“

Mar 12

Podobenství o vinařích, v. 1–12

1 I počal jim mluvit v podobenstvích: „Člověk jeden zřídil vinici a ohradiv ji plotem, vykopal v ní lis, postavil věž a pronajal ji vinařům a odcestoval.

2 A časem svým poslal k vinařům služebníka, aby přijal od vinařů z užitku vinice.

3 Ale oni javše ho zmrskali jej a odeslali s prázdnou.

4 I poslal k nim zase jiného služebníka; a toho zranili na hlavě a potupili.

5 A opět poslal jiného, a toho zabili; a mnoho jiných, a z těch jedny zmrskali, jiné usmrtili.

6 Maje tedy ještě jediného syna milovaného, i toho poslal k nim naposled řka: „Zastydí se před synem mým.“

7 Ale vinaři řekli k sobě vespolek: „To jest dědic; pojďme, zabijme ho, a dědictví bude naše.“

8 I uchopili ho, zabili jej a vyvrhli ven z vinice.

9 Co tedy učiní pán vinice? Přijde a zahubí vinaře a dá vinici jiným.

10 A nečetli jste Písma tohoto: „Kámen, který zavrhl stavitel, ten stal se kamenem úhelním.

11 Od Pána stalo se to, a jest to podivné v očích našich?““

12 I hledali ho uchopiti, ale báli se zástupu, neboť poznali, že to podobenství pověděl o nich. A nechavše ho odešli.

Pán Ježíš odpovídá k úskočným otázkám svých nepřátel, v. 13–34

13 I poslali k němu některé z fariseův a herodiánův, aby jej polapili v řeči.

14 A ti přišedše pravili jemu: „Mistře, víme, že pravdomluvný jsi a nedbáš na nikoho, neboť nepatříš na osobu lidskou, nýbrž vpravdě cestě Boží učíš: Jest dovoleno dávatí daň císaři či nikoli? Máme dávatí či nedávatí?“

15 Ale on znaje pokrytství jejich, řekl jim: „Proč mě pokoušíte? Podejte mi denár, ať uvidím.“

16 A oni podali mu jej. I řekl jim: „Čí jest tento obraz i nápis?“ A oni pravili mu: „Císařův.“

17 Ježíš pak řekl jim: „Dávejte tedy, co jest císařovo, císaři, a co jest Božího, Bohu.“ I divili se mu.

18 A přišli k němu saduceové, kteří tvrdí, že není zmrtvýchvstání, a tázali se ho:

19 „Mistře, Mojžíš nám předepsal, zemře-li něčí bratr a zanechá-li po sobě manželku, a nepozůstaví-li žádných synů, ať bratr jeho vezme si manželku jeho a vzbudí potomstvo svému bratru.

20 Bylo pak sedm bratrů; a první pojal manželku a zemřel nepozůstaviv potomstva.

21 I pojal ji druhý a zemřel; a ani on nepozůstavil potomstva; a třetí taktéž.

22 A tak pojalo ji všech sedm, a nepozůstavili potomstva, poslední ze všech zemřela i manželka.

23 Čí z nich tedy bude žena ta při vzkříšení, když vstanou z mrtvých? Neboť sedm jich mělo ji za manželku.“

24 A Ježíš pravil jim: „Zda nemýlíte se proto že neznáte Písem ani moci Boží?

25 Neboť když vstanou z mrtvých, nebudou se ani ženiti, ani vdávati, nýbrž budou jako andělé v nebesích.

26 O mrtvých pak, že vstanou, zda nečetli jste v knize Mojžíšově při keři, jak mu Bůh pravil: „Já jsem Bůh Abrahamův a Bůh Isákův a Bůh Jakubův?“

27 Není Bůh (Bohem) mrtvých, nýbrž živých. Vy se tedy mnoho mýlíte.“

28 I přistoupil jeden ze zákoníků, který je byl slyšel tázati se, a vida, že jim dobře odpověděl, otázal se ho: „Které přikázání jest první ze všech?“

29 Ježíš pak odpověděl mu: „První ze všech přikázání jest: Slyš Israeli, Hospodin, Bůh tvůj, Bůh jediný jest;

30 a milovati budeš Pána Boha svého z celého srdce svého a z celé duše své a ze vši mysli své a ze vši síly své. To jest první přikázání.

31 Druhé jest podobné jemu: Milovati budeš bližního svého jako sebe samého, jiného přikázání většího nad toto není.“

32 I řekl mu zákoník: „Dobře, mistře; podle pravdy jsi pověděl, že jeden jest Bůh, a že není jiného kromě něho;

33 a že milovati ho z celého srdce a z celého rozumu a z celé duše a ze vši síly, a milovati bližního jako sebe samého jest větší věc než všechny zápalý a oběti.“

34 Ježíš pak vida, že odpověděl moudře, řekl jemu: „Nejsi daleko od království Božího.“ A již nikdo se neosmělil otázati se ho.

Pán Ježíš vyvrací nepravé mínění o Vykupiteli, varuje před zákoníky a oceňuje obět' vdovinu, v. 35–44

35 I promluvil Ježíš a pravil uče ve chrámě: „Kterak říkají zákoníci, že Kristus jest, synem Davidovým?

36 Vždyť David sám praví v Duchu svatém: Řekl Pán Pánu mému: „Sed' na pravici mé, dokavad nepoložím nepřátele tvých za podnoží nohou tvých.“

37 David tedy sám nazývá jej Pánem; i kterak jest synem jeho?“ A četný zástup poslouchal ho rád.

38 I pravil jim při svém učení: „Varujte se zákoníků, kteří se zálibou chodí v dlouhých řízách a libují si, když je pozdravují na trhu,

39 a rádi sedí v prvních stolicích v synagogách a na prvních místech při hostinách;

40 kteří stravují domy vdov pod záminkou dlouhého modlení; těm dostane se soudu těžšího.“

41 A posadiv se Ježíš proti pokladnici, díval se, kterak lid metá peníze do pokladnice; a mnozí boháči metali mnoho.

42 Přišla pak jedna vdova chudá a uvrhla tam dvě lepty, to jest (asi) jeden haléř.

43 I povolal k sobě učeníky své a řekl jim: „Vpravdě pravím vám: Tato chudá vdova dala více než všichni, kteří metali do pokladnice;

44 neboť všichni metali z toho, co jim přebývalo; tato však dala ze svého nedostatku všecko, co měla, všecko živobyti své.“

Mar 13

31 Pán Ježíš předpovídá zkázu Jerusalema a konec světa, v. 1–

1 A když vycházel z chrámu, pravil k němu jeden z učeníků jeho: „Mistře, pohled', jaké to kamení a jaké stavby!“

2 A Ježíš řekl jemu: „Vidíš všechny tyto stavby veliké? Nezůstane tu kámen na kameni, který by nebyl rozbořen.“

3 A když se posadil na hoře Olivetské proti chrámu, Petr a Jakub a Jan a Ondřej otázali se ho v soukromí:

4 „Pověz nám, kdy budou tyto věci? A které bude znamení, když všecko to bude se míti vyplňovat!“

5 A tu Ježíš jal se k nim mluvit: „Hled'te, ať vás nikdo nesvede;

6 neboť mnozí přijdou ve jménu mém a řeknou: „Já jsem“; a svedou mnohé.

7 Když pak uslyšíte boje a pověsti o bojích, ať se nepolekáte, neboť musí to nastati; ale ještě není konec.

8 Neboť povstane národ proti národu a království proti království, a bude zemětřesení po místech i hlad. Počátek to bolestí.

9 Mějte se však sami na pozoru, neboť vydají vás soudům a v synagogách budou vás bít, i před vladaře a krále budete postaveni pro mne na svědectví jim.

10 Ale dříve musí evangelium býti hlásáno mezi všemi národy.

11 A když vás povedou, aby vás vydali, nestarejte se napřed, co byste mluvili, nýbrž to mluvte, co v tu hodinu bude vám dáno; neboť nejste to vy, kteří mluvíte, nýbrž Duch svatý:

12 Vydá pak bratr bratra na smrt a otec dítka své, a povstanou dítky proti rodičům a budou je zabíjeti,

13 a budete v nenávisti u všech pro jméno mé. Kdo však vytrvá do konce, ten spasen bude.“

14 „Když pak uzříte ohavnost zpuštění, ana stojí, kde nemá, – kdo to čte, rozumějš, – tehda kdo jsou v Judsku, utecte na hory,

15 a kdo na střeše, nesestupuj do domu aniž vcházej, aby vzal něco z domu svého,

16 a kdo (bude) na poli, nevracej se nazad, aby vzal roucho své.

17 Běda pak těhotným a kojícím v oněch dnech.

18 Modlete se, aby to nebylo v zimě.

19 Neboť budou to dnové takového soužení, jakého nebylo od počátku tvorstva, které Bůh stvořil, až dosavad, aniž kdy bude.

20 A kdyby Pán nebyl ukrátil dnů těch, nebyl by zachován nižádný člověk; ale pro vyvolené, které vyvolil, ukrátil těch dnů.

21 A tehdy řekne-li vám kdo: „Hle, tuto jest Kristus, hle, tamto“, nevěřte.

22 Neboť povstanou nepraví Kristové a nepraví proroci a budou činiti zázraky a divy, aby svedli, kdyby možno bylo, i vyvolené.

23 Mějte se tedy na pozoru; hle, předpověděl jsem vám to všechno.“

24 „Ale v těch dnech po onom soužení slunce se zatmí a měsíc nedá světla svého,

25 a hvězdy budou padati s nebe a moci nebeské budou se pohybovati.

26 A tehdy uzří Syna člověka přicházeti v oblacích s mocí a slávou velikou.

27 A tehdy pošle anděly své a shromáždí vyvolené své ode čtyř větrů, od končin země až do končin nebe.“

28 „Od stromu fíkového pak naučte se podobenství. Když ratolest jeho již omladne a listí vyrazí, víte, že blízko jest léto;

29 tak i vy, když uvidíte, že tyto věci se dějí, vězte, že blízko jest přede dveřmi.

30 Vpravdě pravím vám: Nepomine pokolení toto, až všechny tyto věci se stanou.

31 Nebe a země pominou, ale slova má nepominou.“

Pán Ježíš vyzývá ke bdělosti a k modlitbě, v. 32–37

32 „O tom dni však neb hodině neví nikdo, ani andělé v nebi ani Syn, leč (jedině) Otec.

33 Mějte se na pozoru, bděte, a modlete se; neboť nevíte, kdy ten čas přijde.

34 Jako člověk, který odcestoval opustiv dům svůj a dav služebníků svým plnou moc, každému dílo jeho, a vrátnému přikázal, aby bděl.

35 Bděte tedy, neboť nevíte, kdy Pán domu přijde, zdali večer neb o půlnoci, neb o kuropění, neb ráno,

36 aby přijda nenadále, nenalezl vás spících.

37 Co však pravím vám, všechněm pravím: Bděte!“

Mar 14

Velerada radí se o Kristově záhubě, Maria maže vonnou mastí Pána Ježíše, Jidáš nabízí se, že Krista zradí, v. 1–12

1 Po dvou dnech byly velikonoce a přesnice. I hledali veleknězi a zákoníci, kterak by ho lstivě jali a zabili;

2 neboť pravili: „Ne o slavnosti, aby snad nenastala bouře lidu.“

3 A když byl v Betanii v domě Šimona malomocného a byl za stolem, přišla jedna žena s nádobou alabastrovou masti drahé z pravého nardu a rozlomivši nádobu vylila ji na hlavu jeho.

4 Někteří však mrzeli se na to mezi sebou a pravili: „K čemu stala se tato ztráta masti?

5 Vždyť ta masť mohla se prodati za více než tři sta denárů a dáti se chudým.“ I osopovali se na ni.

6 Ale Ježíš řekl: „Nechte ji. Proč činíte jí obtíže? Dobrý skutek učinila nade mnou;

7 vždyť chudé máte vždycky s sebou a když chcete, můžeme jim dobře činiti, mne však vždycky nemáte.

8 Ona učinila, co mohla: pomazalať napřed tělo mé ku pohřbu.

9 Vpravdě pravím vám: Kdekoli bude hlásáno evangelium toto po celém světě, tam bude se vypravovati na památku její také to, co učinila ona.“

10 A Jidáš iskariotský, jeden ze dvanácti, odešel k velekněžím, aby jim ho zradil.

11 Oni pak uslyševše to, zaradovali se a slíbili mu dáti peníze. I hledal, kterak by ho zradil příhodně.

Poslední večeře, v. 12–25

12 A prvního dne přesnic, když zabíjeli velikonočního beránka, řekli mu učeníci jeho: „Kde chceš, abychom odejdouce připravili tobě, bys jedl beránka?“

13 I poslal dva ze svých učeníkův a řekl jim: „Jděte do města, a potká vás jeden člověk džbán vody nesa; jděte za ním,

14 a kam vejde, tam rcete pánu domu: „Mistr praví: Kde jest pokojík můj, kde bych jedl beránka s učeníky svými?“

15 A on vám ukáže večeřadlo veliké, prostřené, připravené a tam připravte.“

16 I odešli učeníci jeho a přišli do města a shledali (vše tak), jak jim pověděl, a připravili beránka.

17 Když pak byl večer, přišel se dvanácti.

18 A když byli za stolem a jedli, Ježíš řekl: „Vpravdě pravím vám: Jeden z vás mne zradí, ten, který jí se mnou“.

19 I počali se rmoutiti a říkati jemu jeden po druhém: „Zdali já?“

20 On však řekl jim: „Jeden ze dvanácti, který se mnou omáčí ruku v míse.

21 Syn člověka sice jde, jak psáno jest o něm, ale běda tomu člověku, skrze něhož Syn člověka bude zrazen; lépe by mu bylo, kdyby se byl nenarodil člověk ten.“

22 A když jedli, Ježíš vzal chléb a požehnav rozlámal jej a dal jim a řekl: „Vezměte; toto jest tělo mé.“

23 A vzav kalich, poděkoval a dal jim – a pili z něho všichni –

24 a řekl jim: „Toto jest krev má Nového zákona, která se vylévá za mnohé.

25 Vpravdě pravím vám: Již nebudu píti z tohoto plodu vinného kmene až do onoho dne, kdy jej budu píti nový v království Božím.“

26 A chválu vzdavše vyšli na horu Olivetskou.

Pán Ježíš předpovídá útěk apoštolův a pád Petrův, v. 27–31

27 I řekl jim Ježíš: „Všichni pohoršíte se nade mnou této noci; neboť psáno jest: „Bíti budu pastýře a rozprchnou se ovce.“

28 Ale když vstanu z mrtvých, předejdu vás do Galilee.“

29 Petr však pravil jemu: „Byť se všichni pohoršili, já přece nikoliv“.

30 I řekl mu Ježíš: „Vpravdě pravím tobě: Dnes, této noci, prve než kohout dvakrát zazpívá, třikrát mne zapřeš“.

31 Ale on ještě více říkal: „Bych měl umřítí s tebou, nezapru tebe.“ Podobně říkali též všichni.

Pán Ježíš v zahradě Getsemanské, v. 32–42

32 I přišli do dvorce, jemuž jméno Getsemany, a řekl učeníkům svým: „Posed'te tuto, až se pomodlím.“

33 A pojav s sebou Petra a Jakuba a Jana, počal se lekati a teskliv býti;

34 i řekl jim: „Smutná jest duše má až k smrti; zůstaňte tuto a bděte.“

35 A popošed maličko padl na zem a modlil se, aby, možno-li, odešla od něho ta hodina,

36 a řekl: „Abba, Otče: všecko jest možné tobě, odejmi tento kalich ode mne: ale ne co já chci, nýbrž co ty.“

37 I přišel a nalezl je, ani spí; i řekl Petrovi: „Šimone, spíš? Nemohls bdíti jedné hodiny?

38 Bděte a modlete se, abyste nevešli v pokušení; duch zajisté hotov jest, ale tělo slabo.“

39 A opět odešel modlil se říká slovo totéž.

40 A navrátiv se našel je, ani opět spí, neboť oči jejich byly obtíženy, a nevěděli, co by mu odpověděli.

41 I přišel po třetí a řekl jim: „Spěte již a odpočívejte. Dosti jest. Přišla hodina, hle Syn člověka bude vydán v ruce hříšníků.

42 Vstaňte, pojďte! Hle, přiblížil se ten, jenž mě zradí.“

Pán Ježíš jat a odveden, v. 43–52

43 A když ještě mluvil, přišel Jidáš iskariotský, jeden ze dvanácti, a s ním zástup veliký s meči a kyji (posláni byvše) od velekněží a zákoníkův a starších.

44 Dal pak jim zrádce jeho znamení řka: „Kterého políbím, ten jest to; chopte se ho a ved'te bezpečně.“

45 A přišed hned přistoupil k němu a řekl: „Mistře“ a zulíbal jej.

46 Oni pak vztáhli na něj ruce a jali ho.

47 Ale jeden z těch, kteří tu stáli, vytasiv meč, udeřil služebníka veleknězova a uťal mu ucho.

48 A Ježíš promluviv řekl jim: „Jako na lotra jste vyšli s meči a kyji, abyste mě jali.

49 Denně učival jsem u vás ve chrámě, a nejali jste mne. Ale (toto se stalo), aby se naplnila Písma.“

50 Tu učeníci jeho opustivše ho utekli všichni.

51 Jeden mladík však šel za ním oděn jsa lněným rouchem na těle nahém. I popadli ho.

52 Ale on zanechav roucho lněné, utekl od nich nahý.

Pán Ježíš před Kaifášem, v. 53–65

53 I přivedli Ježíše k veleknězi, a sešli se všichni veleknězi a zákoníci i starší.

54 Petr šel však za ním z daleka až do dvora veleknězova a seděl se služebníky a ohříval se u ohně.

55 Velekněží pak a celá velerada hledali svědectví proti Ježíšovi, aby ho vydali na smrt, ale nenalezli;

56 neboť mnozí svědčili křivě proti němu, ale svědectví jejich se neshodovala.

57 I povstali kteřísi a svědčili křivě proti němu řkouce:

58 „My jsme ho slyšeli, an řekl: ‚Já zbořím chrám tento rukou udělaný a ve třech dnech vystavím jiný, ne rukou udělaný‘. “

59 Ale ani takto neshodovalo se svědectví jejich.

60 I postavil se velekněz doprostřed a otázal se Ježíše řka: „Nic neodpovídáš na to, co tito proti tobě svědčí?“

61 Ale on mlčel a neodpověděl ničeho. Opět (tedy) otázal se ho velekněz a řekl jemu: „Ty jsi Kristus, Syn Boha požehnaného?“

62 A Ježíš řekl: „Já jsem; a užíte Syna člověka seděti na pravici moci Boží a přicházeti s oblaky nebeskými.“

63 Ale velekněz roztrhl roucho své a řekl: „Což ještě potřebujeme svědků?

64 Slyšeli jste rouhání. Co se vám zdá?“ A oni všichni odsoudili jej, že hoden jest smrti.

65 I počali někteří na něj plivati a zahalovati obličej jeho a políckovati jej a říkati mu: „Hádej.“ Také služebníci ho políčkovali.

Petrův pád, v. 66–72

66 A když Petr byl dole na dvoře, přišla tam jedna ze služebnic veleknězových

67 a uzřevši Petra, an se ohřívá, pohlédla naň a řekla: „I ty jsi byl s Ježíšem Nazaretským.“

68 Ale on zapřel řka: „Nevím ani nerozumím, co pravíš.“ A vyšel ven do předdvoří; a kohout zazpíval.

69 Služebnice však uzřevši jej jala se opět říkati okolostojícím: „Tento jest z nich.“

70 Ale on zapřel opět. A po malé chvíli zase ti, kteří tam stáli, pravili Petrovi: „Vpravdě jsi z nich; vždyť jsi také Galilejský.“

71 On však počal se proklínati a přísahati: „Neznám toho člověka, o němž pravíte.“

72 A hned kohout zazpíval po druhé. I rozpomenul se Petr na slovo, které mu řekl Ježíš: „Prve než kohout zazpívá dvakrát, třikrát mě zapřeš.“ A dal se do pláče.

Mar 15

Pán Ježíš před Pilátem, v. 1–20.

1 A hned ráno velekněží se staršími a zákoníky, a to celá velerada, učinivše nález a svázavše Ježíše, odvedli jej a vydali Pilátovi.

2 I otázal se ho Pilát: „Ty jsi král židovský?“ A on mu odpověděl: „Ty to pravíš“.

3 I žalovali na něj velekněží mnoho věcí.

4 Pilát pak otázal se ho opět řka: „Nic neodpovídáš? Hle, jak veliké věci žalují na tebe.“

5 Ale Ježíš neodpověděl již ničeho, takže Pilát se podivil.

6 O slavnosti však propouštěval jim jednoho vězně, kterého si žádali.

7 Byl pak uvězněn s buřiči jeden, jménem Barabáš, který v povstání spáchal vraždu.

8 I přistoupil lid a počal prositi za to, co jim vždycky činíval.

9 Pilát pak odpověděl jim: „Chcete, abych vám propustil krále židovského?“

10 Neboť pozoroval, že velekněží vydali jej ze závisti.

11 Ale velekněží popudili lid, aby jim propustil raději Barabáše.

12 Pilát pak promluviv opět řekl jim: „Co tedy chcete, abych učinil králi židovskému?“

13 A oni opět vykřikli: „Ukřižuj ho!“

14 Pilát však pravil jim: „I co zlého učinil?“ Ale oni křičeli ještě více: „Ukřižuj ho!“

15 A tu Pilát, chtěje lidu vyhověti, propustil jim Barabáše, a Ježíše zbičovav vydal, aby byl ukřižován.

16 Vojáci pak odvedli jej do dvora, to jest do ležení, a svolali celou četou.

17 I oblékli ho v šarlat a spleťše korunu trnovou vložili ji na něj,

18 a počali ho pozdravovati: „Zdráv buď, králi židovský“,

19 a bili ho třtinou do hlavy a plili na něj a klekajíce klaněli se mu.

20 A když se mu naposmívali, svlékli s něho šarlat a oblékli jej v roucha jeho a vyvedli jej, aby ho ukřižovali.

Ježíš Kristus ukřižován a pohřben, v. 21–47.

21 A přinutili jakéhosi Šimona kyrenského, otce Alexandrova a Rufova, jenž tudy šel, přicházející ze dvorce, aby vzal a nesl kříž jeho.

22 I dovedli ho na místo Golgotu, to jest v překladě „místo lebčí“.

23 A dávali mu pít víno s myrrhou, ale on nepřijal ho.

24 A když jej ukřižovali, rozdělili si roucha jeho, metajíce o ně los, co kdo dostane.

25 Byla pak hodina třetí, když ho ukřižovali.

26 A byl napsán nápis viny jeho: „Král židovský“.

27 Také ukřižovali s ním dva lotry, jednoho na pravici a druhého na levici jeho.

28 I naplnilo se Písmo, jež praví: „A se zločinci počten jest“.

29 Ti však, kteří tudy chodili, rouhali se mu potřásajíce hlavou svou a říkajíce: „Ha, jenž boříš chrám (Boží) a ve třech dnech jej zase vystavuješ,

30 pomoz sám sobě a sestup s kříže.“

31 Podobně i velekněží posmívajíce se mu, říkali se zákoníky jeden k druhému: „Jiným pomohl, sám sobě pomoci nemůže.

32 Kristus, král israelský! Ať sestoupí nyní s kříže, abychom to viděli a uvěřili“. Také ti mu utrhali, kteří s ním byli ukřižováni.

33 A když bylo šest hodin, nastala tma po celé zemi až do hodiny deváté,

34 a v hodinu devátou Ježíš zvolal hlasem velikým: „Eloi, Eloi, lamma sabaktani?“ to jest v překladě: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“

35 A tu někteří z okolostojících uslyševše to pravili: „Hle, Eliáše volá.“

36 Jeden pak z nich běžel a naplniv houbu octem vložil ji na třtinu a dával mu pít řka: „Nechte, ať uvidíme, přijde-li Eliáš sejmuti ho.“

37 Ale Ježíš zvolav hlasem velikým vypustil duši.

38 A tu opona chrámová roztrhla se ve dvě půle od hora až dolů.

39 Setník pak, který stál proti němu, vida, že tak zvolav vypustil duši, pravil: „Vpravdě, tento člověk byl Syn Boží.“

40 Byly pak tam i ženy z daleka se dívající; mezi nimi byla Maria Magdalena a Maria, matka Jakuba Malého a Josefa, a Salome,
41 které chodily za ním a posluhovaly mu, když byl v Galilei, a mnoho jiných, které vstoupily s ním do Jerusalema.

42 A když se již připozdilo, – poněvadž byl den přípravy, to jest den před sobotou, – přišel Josef z Arimatie, vznešený člen velerady, který také očekával království Božího,

43 a dodav si odvahy vešel k Pilátovi a žádal ho za tělo Ježíšovo.

44 Pilát však podivil se, že by již byl mrtev, a povolav k sobě setníka, otázal se ho, zdali již zemřel.

45 A zvěděv to, daroval tělo Josefovi.

46 Josef pak nakoupiv tenkého plátna a sňav ho (s kříže), obvinul jej v plátno a položil jej do hrobu, který byl vytesán do skály, a přivalil kámen ke dveřím hrobovým.

47 Maria Magdalena pak a Maria (matka) Josefova dívaly se, kam ho položili.

Mar 16

Pán Ježíš vstav z mrtvých zjevuje se svým věrným a vstupuje na nebesa.

1 A když sobota pominula, Maria Magdalena a Maria (matka) Jakubova a Salome nakoupily vonných věcí, aby příjdouce pomazaly Ježíše.

2 A záhy z rána v neděli přišly ke hrobu, když slunce již vyšlo.

3 I pravily k sobě vespolek: „Kdo nám odvalí kámen ode dveří hrobových?“

4 A pohlédše, uzřely, že kámen jest odvalen. Byl totiž velmi veliký.

5 A vešedše do hrobu uzřely mládence, an sedí na pravici oděn rouchem bílým; i ulekly se.

6 On pak řekl jim: „Nebojte se; hledáte Ježíše Nazaretského, ukřižovaného; vstalť jest; není ho tuto; hle, místo, kdež jej položili.

7 Ale jděte a povězte učeníkům jeho i Petrovi: „Předejde vás do Galilee, tam ho uvidíte, jak vám povědl.““

8 Ale ony vyšedše utekly od hrobu, neboť přišel na ně strach a hrůza, a neřekly nikomu ničeho, neboť se bály.

9 Vstav pak z mrtvých v neděli, ukázal se nejprve Marii Magdaleně, ze které byl vyhnal sedm duchů zlých.

10 Ona šla a zvěštovala to těm, kteří s ním bývali, kteří lkali a plakali.

11 A oni uslyševše, že jest živ a byl od ní viděn, nevěřili.

12 Potom ukázal se v jiné podobě dvěma z nich na cestě, když šli na venkov,

13 a ti odešedše pověděli to ostatním; ale neuvěřili ani jim.

14 Posléze ukázal se jedenácti, když byli za stolem, a vytýkal jim nevěru jejich a tvrdost srdce, že nevěřili těm, kteří ho viděli z mrtvých vstalého.

15 A řekl jim: „Jdouce do veškerého světa, hlásejte evangelium všemu stvoření.

16 Kdo uvěří a pokřtěn bude, spasen bude; kdo však neuvěří, bude zavržen.

17 Těch pak, kteří uvěří, budou následovati tyto zázraky: Ve jménu mém budou zlé duchy vymítati, novými jazyky mluvit,

18 hady bráti, a jestliže by co jedovatého pili, neuškodí jim; na nemocné budou ruce vzkládati, a ti se uzdraví.“

19 A když Pán (Ježíš) k nim domluvil, vzat jest do nebe a usedl po pravici Boží;

20 oni pak vyšedše, hlásali všude, a Pán jim pomáhal a potvrzoval slova jejich zázraky, které potom následovaly.